

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**Izrael 1948 - 1951 politická situace a
imigrantská otázka**

Adam Koloušek

Plzeň 2014

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra blízkovýchodních studií

Studijní program Mezinárodní teritoriální studia

Studijní obor Blízkovýchodní studia

Bakalářská práce

**Izrael 1948 - 1951 politická situace a
imigrantská otázka**

Adam Koloušek

Vedoucí práce:

Mgr. Zbyněk Tarant Ph.D.

Katedra blízkovýchodních studií

Fakulta filozofická západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2014

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literatury.

Plzeň, duben 2014

.....

Obsah

1 ÚVOD	6
2 CESTA KE VZNIKU.....	9
3 POLITICKÝ VÝVOJ.....	13
3.1 Z války do války a k prvnímu příměří.....	13
3.2 Kibucy součástí války.....	15
3.3 Téma Latrun.....	17
3.4 První příměří	22
3.5 Altalena	23
3.6 Druhá fáze aneb deset dní války.....	24
3.7 Druhé příměří.....	26
3.8 Závěrečná fáze války.....	29
3.9 Dohody o příměří	31
3.10 Výsledky války	31
4 PRVNÍ VOLBY V NOVÉM STÁTĚ	33
4.1 Strany v popředí.....	33
4.1.1 Mapaj/Dělnická strana domoviny Izraele (י"מפא)	33
4.1.2 Mapam/Sjednocená strana pracujících (ם"מפ)	34
4.1.3 Sjednocená náboženská fronta (מאוחדת דתית חזית)	34
4.1.4 Cherut (חרות)	34
4.1.5 Všeobecní sionisté (כלליים ציונים)	34
4.1.6 Progresivní strana (פרוגרסיבית מפלגה).....	35

4.1.7 Sefardové a orientální komunity (מזרח ועדות ספרדים).....	35
4.1.8 Maki (י"מק)	35
4.1.9 Nazaretská demokratická strana (נצרת של דמוקרטיית רשימה)	36
4.1.10 Kandidátka bojovníků (הלוחמים רשימת)	36
4.1.11 Mezinárodní ženská sionistická organizace (ויצו)	36
4.1.12 Jemenitské sdružení (התימנים התאחדות).....	36
4.2 Výsledek.....	36
4.3 Období Prvního Knesetu	38
4.4 Významné momenty v období prvního Knesetu	40
4.5 Volby podruhé	42
4.6 Významné momenty v době první vlády druhého Knesetu..	43
5 IMIGRACE A JEJÍ OKOLNOSTI	45
5.1 Populace	45
5.2 Postoj státu k imigraci.....	46
5.3 Odměny.....	48
5.4 Mosad le - Alija Bet	50
5.5 Propaganda	52
5.6 Důvody samotných imigrantů pro příchod do Izraele	53
5.7 Nelibost a první kempy.....	55
5.8 Vyjádření Tisku.....	57
5.9 Bez rozdílu	58
5.10 Umístění	58

5.11	Podmínky v táborech	59
5.12	Geldblumův den.....	60
5.13	Nepříjemná realita	62
5.14	Golda staví	65
5.15	Vznik Maabarotů	66
5.16	Kdo má přednost	67
6	ZÁVĚR	70
7	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A INTERNETOVÝCH ZDROJŮ	72
8	RESUMÉ	80
9	PŘÍLOHY	81

1 ÚVOD

Svou práci jsem se rozhodl zaměřit na období mezi roky 1948 – 1951 ve státě Izrael. Tedy na dobu přímo následující vzniku samostatného státu, kdy Izrael usiloval o konsolidaci své státnosti. Široké veřejnosti jsou známé pojmy jako Sedmidenní válka, Jomkipurská válka či Mosad, ale první roky existence státu se zdají být částečně opomíjeny. Proto jsem se rozhodl zabývat se tímto obdobím v mé bakalářské práci.

Samotná práce je rozdělena na několik částí. První část je zaměřená na popis situace na území Mandátní Palestiny zhruba rok před vyhlášením nezávislosti Izraele, probíhající Nevyhlášenou válku, snahu Izraelců prosadit a vydobýt si vlastní stát a tehdejší návrhy, snažící se situaci vyřešit mírovou cestou.

V následující části se věnuji Válce za nezávislost, která přímo navazuje na události z části předešlé. Přibližuje situaci v izraelské armádě, její vývoj, důležité operace a bitvy, okolnosti formující národní soudržnost jako například „téma Latrun“, ale také vnitrostátní problémy jako okolnosti potopení lodi Altalena. Zmíněn je i význam kibuců během války, jejich důležitost nejen strategickou, ale i psychologickou. Je zmíněno i zapojení států snažících se uklidnit situaci jak za pomoci OSN, tak i samostatně. Součástí kapitoly jsou také diplomatické snahy o mírové vyřešení války a samotný výsledek války.

Dále se věnuji prvním a druhým oficiálním volbám v novém státě. Jsou představeny strany působící v tehdejší vládě, výsledky voleb a umístění jednotlivých stran. Také jsou zde zmíněny výrazné momenty z období prvních dvou vlád, témata diskutovaná vládou, jejich řešení a vytváření nových zákonů. Mimo jiné je zde vyjádřen i směr, kterým chtěl Izrael na politickém poli směřovat.

V následující části se věnuji imigrační a demografické otázce. Tato část zahrnuje více aspektů. Věnuje se například růstu populace, způsobenou převážně novými imigranty v období 1948 - 1951, s čímž souvisí i postoj Izraele k nastalé situaci a opatření, která stát udělal pro jejich absorpci. Fungování organizací starajících se o přesouvání legálních či ilegálních imigrantů a jejich absorpci společně s jednáním s některými zeměmi ohledně propuštění Židů do Izraele. Zmíněna je také role propagandy působící v podstatě ve všech zemích, kde se nacházela židovská populace ať už ve větší či menší míře.

Dále práce osvětluje důvody židovstva pro návrat do Izraele, jejich konečné rozhodnutí, ale i obavy a předsudky již usídleného obyvatelstva vůči nově příchozím. Přístup k jednotlivým komunitám a upřednostňování před jinými vzhledem k jejich původu a „hodnotě“ pro stát. Vše je podpořeno vyjádřeními tisku ať už k jednotlivým událostem či obecně.

Práce popisuje vývoj imigračních táborů. Zabývá se umístěním imigrantů v zemi, od jejich příchodu do prvních přechodných táborů, cestu do následných imigračních táborů, kde už imigranti pobývali déle, až po vytváření nových ubytovacích jednotek a táborů tzv. Maabarotů. Zaměřuje se na podmínky, které panovaly v imigračních táborech, čemuž zde jako podpora stojí výpověď Arye Geldbluma, tehdejšího reportéra deníku Haaretz, který popisuje své osobní zážitky z imigračního tábora.

Práce také popisuje nejen postupně se zlepšující podmínky imigrantů a jejich začlenění do společnosti, ale i jejich nesnáze způsobené již zmíněnou nevolí ze strany „veteránů“ v Izraeli.

Téma samotné bakalářské práce je velice široké a s ohlednutím na její rozsah není možné se každému problému věnovat do hloubky. Mou snahou tedy bylo alespoň částečně popsat jednotlivé události a problémy, které byly dle mého názoru nejdůležitější pro formování státu v daném

období. Snažil jsem se nastínit obtížnost situace, ve které se nově vzniklý stát ocitl.

Téma pojednávající o prvních letech existence Izraele je částečně popsáno i českými zdroji, avšak je to většinou pouze téma Války za nezávislost. Další události již nejsou popsány tak detailně. Snažil jsem se tedy pracovat jak s českými texty, tak většinou se zdroji v anglickém jazyce. Používal jsem jak knižní, tak i internetové zdroje. Využíval jsem například stránek Jewish Library či oficiální anglické stránky Kneset. Problémem občas bylo, že zdroje se v různých číslech a pohledech na události tehdejší doby rozcházely. Téma práce jsem pak doplňoval z internetového archivu tehdejších novin, převážně z archivu Palestine Post. Ten v daném období sloužil částečně jako reflexe veřejného mínění v Izraeli.

2 CESTA KE VZNIKU

Cesta ke vzniku samostatného státu Izrael nebyla, jak je všeobecně známo, jednoduchá a provázely ji mnohé kontroverze. Jednání se datují ještě dlouhá léta před oficiální datum vzniku státu. Soustředíme se na rok 1947, dobu, kdy Izrael ještě nebyl samostatným státem.

Po skončení druhé světové války se Británii začínala kontrola nad jejím mandátním územím pomalu vymýkat z rukou. V roce 1947 byla situace už značně vyhrocená a všeobecné napětí stoupalo. Ke zklidnění situace nepřispívaly jednak ozbrojené výboje skupiny Irgun, či například stále se stupňující nepokoje z arabské strany.¹ Neustálé britské kontroly a prohlídky židovských osad také vyvolávaly odpor a nevoli napříč židovskou komunitou. Vztahy mezi britskými úřady a židovskou komunitou se stále více ochlazovaly, myšlenka sionismu se totiž střetávala s britským koloniálním hnutím. Nejvážnějším důvodem k ochlazení vztahů však byly imigrační restrikce uvalené na Židy už v období holocaustu. Situace dospěla až k bodu, kdy v únoru roku 1947 dává Velká Británie od palestinského problému ruce pryč a přenechává vyřešení situace na Organizaci spojených národů. Ben Gurion se jako tehdejší šéf exekutivy Židovské agentury začínal připravovat na možnost, že se Židé budou muset postavit invazi arabských armád. Vyžádal si tedy analýzu vybavenosti Hagany, se kterou by mohl dále pracovat.²

Zvrat započal v květnu téhož roku, kdy OSN vytvořila The United Nations Special Committee on Palestine, čili Zvláštní komisi OSN pro

---

¹ Irgun (Irgun Cva'i Le'umi, IZL): Nacionalistická vojenská organizace, založená r. 1931, známá buď jako Irgun, nebo podle hebrejských iniciálek Ecel.

² Hagana (Obrana): Židovská obranná ozbrojená síla; roku 1948 byla absorbována Izraelskými obrannými silami.

Palestinu (dále jen UNSCOP).³ UNSCOP měla na Valném shromáždění OSN předložit jakým způsobem řešit židovsko – arabský konflikt v Palestině. Tehdejší komise se skládala z jedenácti členských zemí OSN, kdy jedním z členů bylo i tehdejší Československo. Arabská strana se od komise distancovala, jelikož pro arabské státy neexistovalo jiné řešení, než je pouze arabský stát. Komise tedy spolupracovala převážně se sionistickou stranou. Ta působila na území Palestiny a osobně analyzovala situaci, ve které svědeckými výpověďmi přispěly hlavní postavy tehdejší doby, jako například Ben Gurion či Chaim Weizmann.

Poslední zasedání UNSCOP proběhlo 31. srpna. Výsledkem bylo většinové stanovisko podepsané představiteli zemí Švédska, Peru, Uruguaye, Guatemaly, Nizozemska, Československa a Kanady, které bylo vydáno 1. září. *„Navrhovalo vytvoření dvou samostatných a nezávislých států, jednoho arabského a jednoho židovského, s městem Jeruzalém jakožto odděleným tělesem pod mezinárodním poručenstvím. Podle tohoto návrhu by židovský stát zahrnoval 498 000 Židů a 407 000 Arabů. Arabský stát by zahrnoval 725 000 Arabů a 10 000 Židů. Město Jeruzalém a jeho okolí včetně arabských měst Betlém a Beit Jalla by zahrnovala 105 000 Arabů a 100 000 Židů. Negev by byl částí židovského státu, západní Galilea částí arabského státu.“*⁴ Toto řešení bylo odmítnuto vůdci palestinských Arabů. Židovská agentura toto řešení však přijala za podmínky, že ještě proběhnou diskuze o konečném rozdělení hraničních čar.⁵

Návrhy UNSCOP byly schváleny Valným shromážděním OSN dne 29. listopadu 1947 a to výraznou většinou hlasů 33:13. Proti byla

---

³ ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 33 – 34.

⁴ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 158.

⁵ Viz příloha č. 1: Mapa návrhu o rozdělení na dva samostatné státy.

Liga arabských států s muslimskými státy jako je Pákistán, Turecko, Írán a Afghánistán, ke kterým se přidaly tři další státy Řecko, Kuba a Indie. Toto rozhodnutí bylo zaznamenáno jako rezoluce č. 181. Rezoluce dále stanovila, že Británie má zůstat v Palestině do předání moci přes to, že nebyl přesně stanovený datum, kdy má k předání dojít, avšak nemělo to trvat déle než do 1. srpna 1948.

Následující měsíce se nesly v duchu nepokojů. Docházelo k mnoha střetnutím, větším či menším. Židovské milice se začínaly radikalizovat, zejména Irgun a Lehi.⁶ Postupem času se konflikty nebezpečně zvětšovaly, až přerostly v regulérní válku (tzv. Nevyhlášená válka) i přes to, že Britové měli být stále vládci Palestiny a měli ji kontrolovat. Tyto boje si od listopadu roku 1947 do května 1948 vyžádaly 2000 židovských obětí. Následně v lednu roku 1948 vyhláší OSN embargo na dovoz zbraní do Palestiny. Nutno dodat, že Britové v této válce upřednostňovali spíše arabskou stranu a nesnažili se konflikt dostatečně korigovat navzdory tomu, že na obou stranách, jak židovské tak arabské, docházelo k ozbrojeným útokům a ztrátám na životech.

V březnu roku 1948 vzniká prozatímní sionistická vláda, která ve spolupráci s Haganou schvaluje plán „D“. V rámci tohoto plánu se měla Hagana zmocnit strategických měst, v nichž převažovala arabská populace. V té době však bylo na návštěvě v Jeruzalémě několik členů štábu komise OSN, kteří byli přítomni bombovému atentátu na sídlo Židovské agentury.⁷ Po tomto incidentu debatovala dále bezpečnostní rada OSN o budoucnosti Palestiny, když 19. března přišel představitel

---

⁶ Lehi (Lohamei Cherut Jisra'el): Bojovníci za svobodu Izraele, organizace založená roku 1940 skupinou, která se odtrhla od Irgunu; r. 1946 spolupracovala s Haganou; rozpuštěna roku 1948. Také byla známa jako Sternův gang, skupina podle svého zakladatele Avrahama Sterna.

Spojených států Warren Austin s oznámením, že rozdělení už není možné kvůli stále se opakujícím krveprolitím. Šlo spíš o strach Spojených států ze Sovětského svazu a jeho role na Blízkém východě. Navrhoval, aby Palestina byla nadále pod kontrolou Spojených národů. Tento návrh se Židům nezamlouval a samozřejmě s ním nesouhlasili. Byli rozhodnuti za svůj stát bojovat, kdyby to bylo nutné, a byli ochotni ho vytvořit i bez mezinárodní podpory. Plnění plánu „D“ tedy nadále pokračovalo. Židovská strana byla toho názoru, že když už musí být součástí konfliktu, bude lepší z něho vytěžit co nejlepší budoucí pozici.⁸

Válka stále nabírala na intenzitě a kolovaly obavy, že v dohledné době neskončí. I přes to však ke svému konci spěla. Britové se totiž zanedlouho museli úplně stáhnout z Palestiny, jelikož jejich mandát zde končil. 14. května se v New Yorku konalo plenární zasedání Valného shromáždění OSN. Toto hlasování mělo rozhodovat převážně o situaci Jeruzaléma. Obě strany byly proti jakékoli správě OSN v Jeruzalémě, protože jí vyčítaly, že v kritických momentech se od jejich problému distancovala. Nyní po konci mandátu byli rádi, že OSN nebude mít žádnou reálnou moc nad Palestinou. Mandát formálně 14. května skončil v šest hodin newyorského času a to vedlo k jediné věci: Židé a Arabové mají boj za svou zem už pouze ve vlastních rukou.

---

⁷ Židovská agentura: Židovská veřejná instituce vytvořená Společností národů roku 1922 jako důsledek utvoření mandátního území Palestina, aby podporovala zájmy židovského obyvatelstva v Palestině a účastnila se rozvoje země; od roku 1929 je nezávislá na Světové sionistické organizaci.

⁸ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 172 – 173.

3 POLITICKÝ VÝVOJ

3.1 Z války do války a k prvnímu příměří

Ačkoliv by se mohlo zdát, že se po tisíciletí modliteb schyluje k naplnění snu o návratu Židů do země Izrael, skutečná situace měla jen velmi daleko k idealistickým vizím o blízké budoucnosti.

Pouze pár hodin poté, kdy 15. května 1948 Ben Gurion podepsal Deklaraci o nezávislosti Izraele, začal útok armád arabských států. Šlo přesně o pět zemí: Sýrii, Libanon, Zajordánsko, Irák a Egypt. Zdálo se, že Izrael nebyl zcela připraven, aby čelil tak ohromné hrozbě. Arabské útoky však nebyly dostatečně koordinovány. I přes to arabské síly pronikaly do Izraele ze všech stran. Izraelská armáda se v té době skládala z necelých 37 000 mužů, ale zanedlouho se k ní připojilo několik set dalších z internačních táborů, které Britové otevřeli na Kypru. Strach však přetrvával, jelikož od vyhlášení rezoluce zahynulo již 1200 izraelských vojáků.⁹

První měsíc války se Izraelci snažili zejména zastavit arabskou invazi a zorganizovat své síly dokud nedorazí řádná materiální podpora. Boje na izraelské straně byly převážně záležitostí Hagany s podporou skupin jako Irgun a Lehi. Hagana čekala na podporu, která by jí umožnila stát se opravdovou a ne polovojenskou armádou. Později 26. května se tyto skupiny v podstatě spojily a vznikly Izraelské obranné síly (dále jen IDF).¹⁰

Izrael čelil výpadům opravdu ze všech pozic kromě moře. Plán arabských zemí byl následovný. Syrské a libanonské jednotky měly zaútočit ze severu. Jednalo se asi o nejkvalitnější arabskou armádu té doby. Mezitím měly brigády zajordánské Arabské legie a irácké

---

⁹ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 37 – 38.

¹⁰ IDF (Cva Hagana le – jisra'el, Cahal): Izraelská armáda, námořnictvo a letectvo.

jednotky útočit z východu s tím, že se sejdou u Nazaretu.¹¹ Egypťané měli zaútočit z jihu a postupovat na Tel Aviv.¹²

I když arabské jednotky nepostupovaly tak rychle, jak se očekávalo, Izraelci se potýkali zejména v prvních dnech konfliktu s trýznivým nedostatkem zbraní, nejvíce s dělostřeleckou a leteckou technikou. Tento problém zpočátku dával naději ofenzivě arabských vojsk. *„První přiděly lehkých zbraní (z Československa) Izraelci měli již od počátku dubna, ale přesto museli svádět urputné boje, jak stanovil rozkaz, o každou vesnici, o každý kibuc a to za všech okolností!“*¹³

Ilustruje to situace z května 1948 týkající se vyjednání posil, které byly potřeba na severu země, kde operovala syrská armáda s obrněnými vozidly. Tehdy se osadníci kibucu Deganija Josef Barak a Ben Sion Jisra'eli vypravili za Ben Gurionem s prosbou pro ně nejnutnější.¹⁴

Potřebovali posily. Od něho se však dočkali odpovědi pro ně nepříznivé: *„Nemáme dost dělostřelectva ani dost letadel. Každá fronta potřebuje posily. Situace je krajně vážná v Negevu, v oblasti Jeruzaléma i v Dolní Galileji“*.¹⁵ Přitom Daganija představovala významné území na severu a jeho ztráta by mohla vést až ke ztrátě celého severu. Naštěstí tehdejší izraelský operační velitel Jigael Jadin si byl vědom této hrozby a přesvědčil Ben Guriona k převelení dvou děl, která byla poslána na sever, aby zabránila postupu syrských vojsk. Dnes se to zdá jako zanedbatelné číslo, ale s takovými problémy se Izraelci museli potýkat. Rozhodnutí o přesunutí děl a následné odvrácení syrské armády za pomoci těchto děl hned druhý den mělo i

---

¹¹ Arabská legie: Zajordánská vojenská organizace s britským velením, aktivní účastník války roku 1948.

¹² BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 39 – 40.

¹³ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 40.

¹⁴ Kibuc (doslova shromáždění): Kolektivní osada.

¹⁵ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 199.

jiný symbolický význam. Izraelští vojáci dokázali, že i početnější a lépe vyzbrojená armáda se dá porazit či odrazit.¹⁶

3.2 Kibucy součástí války

Egyptské jednotky při svém postupu neměly zprvu velké či nepřekonatelné překážky. Přešly přes kibuc Kfar Darom, nepřiliš opevněný, ale se zkušenostmi z Nevyhlášené války. Nevybavení obránci kibucu použili svou jedinou protitankovou zbraň PIAT, po jejímž použití se egyptská ofenziva stáhla a nechala kibuc obklíčený.¹⁷ Podobný scénář se odehrál ve vzdálenějším kibucu Nirim. Ani po jeho bombardování se ho nepodařilo rychle obsadit. Egypťané ho tedy nechali obklíčený, ale nedobytý.

Důležitějším momentem egyptského postupu směrem na Tel Aviv byla až následující bitva o kibuc Jad Mordechaj. Tento kibuc ležící nedaleko pásma Gazy představoval překážku mezi základnami v Gaze a Madždalú. Bitva probíhala celkem pět dní. Nebyl zde dostatek obránců ani munice. Avšak těchto pět dní bylo velice důležitých k následnému vybudování obrany Tel Avivu pro nadcházející boje. Hagana výrazně posílila obranu Tel Avivu a opatřila i vojáky, vyslané směrem na jih, aby podpořil obrannou linii ve směru na Gazu.¹⁸ Tato bitva tedy Židům získala čas.

Kibucy hrály během války velice důležitou roli. Plnily jakési nárazníkové pozice chránící opravdu důležitá strategická místa. Znázorňovaly také národní soudržnost a odhodlání. Nové kibucy a osady dokonce vznikaly i během války. Poté co Izrael vyhlásil nezávislost totiž vznikla prozatímní státní rada, která udržovala stát

---

¹⁶ ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 44.

¹⁷ Projectile Infantry Anti – Tank (pěchotní protitanková střela).

v chodu, dokud nebylo možné uspořádat volby. Jednou z prvních věcí, které tato rada udělala, bylo to, že zrušila veškerá nařízení ohledně regulace židovských přistěhovalců. Tudiž i během války se do nově vzniklého státu stěhovalo mnoho Židů. Převážně tito Židé byli těmi, kteří nové osady zakládali. Tato imigrační politika způsobila, že v Izraeli přibývala židovská populace, tudíž i přibývalo i lidí, které bylo potřeba ochránit a zároveň přibývalo těch, kteří by mohli pomoci nezávislost opravdu vybojovat.

Nutno také dodat, že ze země prchalo kvůli válce i veliké množství arabských uprchlíků, největší odliv začal od dubna 1948. Naneštěstí statistiky z této doby se značně rozcházejí a nejsou tedy tudíž úplně přesné.¹⁹

V souvislosti s Kibucy stojí za zmínku útok na další osadu zvanou Negba vedený Egypty. Obrana, která byla velice malá, dohromady pouze 145 lidí, z nichž bylo pouze 70 členů Hagany, se měla bránit egyptskému útoku, který se zdál být drtivý. Podle předpokladů se Negba neměla šanci udržet. Egyptané začali dělostřeleckou přípravou, avšak obránci Negby neměli žádné dělo, které by mohlo palbu opěťovat.²⁰ Boje kolem tohoto území trvaly dlouhých šest měsíců, avšak egyptské jednotky se nedokázaly tohoto místa zmocnit. Až v říjnu roku 1948 ovlála toto území izraelská armáda. V článcích o Negrebu uváděných v Palestine Post se mluvilo o Negrebu dokonce jako o „Negbagradu“.²¹

---

¹⁸ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 229.

¹⁹ STRIBAL, Jiří. *Historie přeje odvážným*. Str.: 142 – 144.

²⁰ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 229.; GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 201.

²¹ The Palestine Post, 14. Července 1948, Str. 1. [online]. [cit. 2014-4-8].

3.3 Téma Latrun

Latrun, místo pojmenované podle zdejšího chrámu, bylo za války o nezávislost velice důležitým územím, které kdyby bylo ovládané izraelskými jednotkami, mohlo velice ulehčit koordinaci a pohyb izraelských jednotek a zásob. Jednalo se o místo v latrunském výběžku, kde Arabská legie držela obsazenou starou britskou pevnost, která naneštěstí bránila Izraelcům v plném otevření silnice spojující nedaleký Jeruzalém a tvořila spojnici mezi jím a Tel Avivem. Jelikož pro Izraelce byl Jeruzalém symbolicky nejdůležitější místo, zdálo se být nadmíru důležité Latrun získat. Latrun však neměl pouze strategickou hodnotu, ale byl významný i z historického hlediska, kdy bylo území obydlené už v biblických dobách. Například zde král David porazil Filištíny.²² Arabové ovšem také považovali Jeruzalém za klíč k budoucímu vývoji války. Potřebovali Latrun tedy zákonitě ubránit. Situaci ohledně tohoto konfliktu dokresluje například článek vydaný v Palestine Post.²³

Ben Gurion nařídil Jigaelu Jadinovi zaútočit na tuto policejní pevnost.²⁴ Jadin však namítal, že situace při obléhání Jeruzaléma není tak vážná, aby byl nutný okamžitý útok, avšak Ben Gurion se zdál velice odhodlán Latrun obsadit, což se později i potvrdilo. Gurionova zatvrzelost se projevila i tím, že přikázal útok i přes upomínky Jadina, že není dostatek výzbroje ani jednotek k úspěšnému splnění tohoto úkolu. Útok měla provést nově vytvořená sedmá brigáda pod vedením Šlomo Šamira, která nebyla z velké části připravená a vybavená k boji s nepřítelem. Navíc značný počet údajně tvořili lidé přeživší holocaust,

---

²² ISSEROF, Ami. *Latrun: History of Latrun* [online]. 2005 [cit. 2014-2-25].

²³ The Palestine Post, 28. května 1948, Str. 2. [online]. [cit. 2014-4-8].

²⁴ Viz příloha č. 2. Bývalá britská policejní pevnost (Latrun).; Jigael Jadin (21. března 1917 – 28. června 1984) izraelský politik, archeolog a tehdejší operační velitel Izraelských obranných sil.

kteří se s bojem měli setkat poprvé.²⁵ Zapomíná se ale na další dva připojené bataliony, skládající se převážně z už cvičených a v boji zkušených vojáků. Problém je v tom, že různé zdroje udávají různé informace a neví se, kde přesně je pravda. To přispělo k tomu, že kolem první a té nejdůležitější bitvy o Latrun se vytvořily mýty a fámy, o kterých se budou lidé přít.

První bitva o Latrun započala 25. května a skončila pro izraelské jednotky fiaskem. Tudíž hlavní cesta do Jeruzaléma byla stále pod pokračující blokadou. Situace uvnitř Jeruzaléma se díky tomu začínala více komplikovat a musely být snižovány příděly jak vojákům, tak civilistům uvnitř města.²⁶ Bylo tedy rozhodnuto, že musí dojít ke druhému útoku. V jednotkách v celé oblasti došlo ke sjednocení a přeskupení s nadějí, že to změní situaci k prospěchu. Velení oblasti připadlo Davidu Danielu Marcusovi.²⁷ 30. května na Ben Gurionův rozkaz začal druhý útok. Úspěch se opět nedostavil a cesta do Jeruzaléma stále nebyla otevřena. Ben Gurion věděl, že zastavení palby, kterou si vyžádaly Spojené národy, se blíží, proto chtěl na Latrun zaútočit ještě jednou. Údajně byl velice neústupný.

Situaci velice ulehčil incident, se kterým nikdo ze zúčastněných nepočítal. Náhodně byla dvěma vojáky objevena možná alternativní cesta do Jeruzaléma, která byla mimo dosah dělostřelectva Arabské legie. Ben Gurion se nakonec nechal přesvědčit a útok nenařídil. Sedmá brigáda tedy obsadila arabské vesnice, které se na této cestě nacházely, a postupně byla vybudována cesta taková, aby po ní mohly projíždět vozy do Jeruzaléma.

---

²⁵ Šlomo Šamir (1915 – 19. května 2009) generálmajor, velitel 7. obrněné brigády.

²⁶ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 203 – 204.

²⁷ David Daniel Marcus (22. únor 1901 – 10. června 1948) americko – izraelský plukovník, vrchní velitel jeruzalémské fronty

Důvody, kvůli kterým Izraelci tyto bitvy prohráli, byly v celku zřejmé. Operace nebyly dobře naplánované ani provedené a Jordánské jednotky čili jednotky Arabských legií, využily lepších pozic a vybavenosti oproti jednotkám izraelským. Šlomo Šamir se k prohře tehdy vyjádřil zhruba takto: *„Nemáte sílu. Nemáte sílu, toť vše. Střílejí na vás a vy nemáte jak jim odpovědět. Lidé potřebují být někam přesunuti a vy nemáte jak je přesunout. Lidé potřebují pomoci a vy nemáte jak jim pomoci. Tak se sami sebe ptáte, když jsi velitel a nemáš nic, tak co jsi to za velitele? Přesně tohle to bylo.“*²⁸

Každá izraelská porážka za sebou ovšem zachovává jakousi stopu, která značí, že izraelská nepřemožitelnost zase není tak jistá. To mohl být důvod pro vznik „mýtů“ ohledně důvodů prohry u Latrunu.

Na jedné straně se například ozývaly hlasy, že využití Židů přeživších holocaust v bojích o Latrun bylo necitelné, že to byli nováčci, kteří neměli šanci na úspěch a že jich tam zemřely tisíce (což asi nikdy nebude přesně dokázáno, jelikož statistiky se značně rozcházejí). Ale na druhé straně není pravda, že ve válce bojovali jen nováčci. Byli tam přece i vojáci se zkušenostmi z boje. Dle mého názoru nešlo o střet mezi „nováčky a mazáky“, ale jednoduše šlo spíše o nesplnitelnou misi. Ani posláni imigrantů do boje podle mého názoru nebylo rozhodnuto z nějakých ideologických důvodů, nýbrž z důvodů čistě pragmatických. Nebyl dostatek lidí, tudíž museli do boje i oni. Ztotožnil bych se tedy s dalšími následnými výroky Šlomo Šamira: *„Myslím, že každá komunita lidí, stát či skupina, ať už uvažuje racionálně či ne, buduje svůj odkaz. Své dědictví. A teď, když se vracím zpět k Válce o nezávislost, je myslím naším zájmem, aby se stala odkazem s takovou mocí, na kterou budeme moci být hrdí, i když*

---

²⁸ ISSEROF, Ami. *Latrun: The Battles of Latrun* [online]. 2003 [cit. 2014-2-25].

*jsme v ní prodělali ztráty a neměli jsme dostatek lidí. Tak přišli imigranti. // Velká diskuze je, jestli se imigranti měli či neměli těchto bitev zúčastnit. Bůh chraň, kdybychom je nevzali a oni se nestali součástí toho, co se stalo, nikdy by nedošlo ke znovuoobnovení jednoty židovského lidu.*²⁹

Ještě bych přiložil několik zajímavých příspěvků, které se vztahují k tématu bitev o Latrun.

Anita Shapira, historička: *„Neexistuje jiná bitva, ve které je role přeživších tak rozhodující s ohlednutím na její příběh, jako je bitva o Latrun. Čím větší dopad měl holocaust na izraelskou představitost, tím silnějším se příběh Latrunu stal. A částečně se Latrun stal tou hlavní bitvou přeživších ve Válce o nezávislost.“*

Anita Shapira, historička: *„Začalo to pár stovkami, časem začali lidé mluvit o tisících ztrát, což eskalovalo z desetiletí na desetiletí. V osmdesátých letech dokonce členové Knessetu mluvili o 2000 tisících mrtvých z bitvy o Latrun.³⁰ Je neuvěřitelné, že lidé mohou Latrun považovat za místo s takovým počtem ztrát. Pouze nám to ukazuje vliv mýtu na vytvoření obrázku bitvy o Latrun jako obří bitvu a obří porážku.“*

Zvi Hashin, veterán: *„My neprohráli, my vyhráli. Bitva o Latrun jako taková propadla. Když to však vezmete jako část velkého obrazu, nejsem si jistý, jestli propadla. Zařídili jsme komunikaci s Jeruzalémem. Nebyl to ten účel?“*

---

²⁹ ISSEROF, Ami. *Latrun: Historiography and Myth Making* [online]. 2005 [cit. 2014-2-25].

³⁰ Knesset (Shromáždění): Izraelský parlament.

Gideon Altschuler, veterán: „*Latrun je unikátní. Nevím, jestli je moc dalších míst, která zanechávají rány jako Latrun. Je to rána, která je stále otevřená.*

Benny Morris, historik: „*Veliké obětování v Latrunu se mohlo zvrhnout a používat se jako mýtus k propagaci národa ochotného se obětovat, vytvořit obraz o národu, který není ochoten dělat ústupky kvůli všem obětem, které už udělal a tak dále. Protože jsme už zaplatili vysokou cenu, území si udržíme a zabráníme uprchlíkům se vrátit, protože jsme za to všechno zaplatili krví. A Latrun v určitém smyslu byl součástí, součástí té platby krví, jedna z největších plateb. Takže zde byl zřejmý zájem i při přikrášlování čísel v Latrunu.“*

Benny Morris, historik: „*Okamžitě po první bitvě o Latrun se objevily zvěsti o velikém počtu účastníků boje, tak proč byla bitva prohrána? Protože veliký počet účastníků se skládal z neveteránů, z přeživších holocaustu, kteří nikdy předtím nevystřelili ze zbraně a tak dál. A protože předhodili nezkušené vojáky vybaveným vojákům Arabských legií, proto prohráli.“³¹*

Názory se opravdu různí, ale jedno je jasné, bitvy o Latrun se staly ikonou Války o nezávislost a přeživší holocaustu byli naneštěstí opět aktéry nehezké části historie státu Izrael. Na to, zda měli či neměli bojovat za svou vlast, si dnes osobně netroufám odpovědět. Domnívám se také, že lidé se při odpovědi na tuto otázku nikdy plně neshodnou.

---

³¹ *Perspectives on the Battle of Latrun* [online]. [cit. 2014-2-26].

3.4 První příměří

Již od 28. května působil v Izraeli diplomat hrabě Folke Bernadotte. Zastupoval zde Valné shromáždění OSN. Později se ujal role hlavního vyjednavče mezi znepřátelenými stranami tohoto konfliktu. Díky jeho invencím přicházely od Valného shromáždění postupně další a další výzvy k přerušení palby na území zasaženém válkou. Výsledkem bylo, že 11. června, poté co obě strany souhlasily, nabylo přerušení palby platnosti.³² Obě strany neměly důvod dočasné příměří neuzavřít. Také měly během příměří zakázáno se jakkoliv vyzbrojovat. Přesto ani jedna strana tento zákaz nerespektovala. Izrael svou situaci využil znatelně lépe než jeho protivníci. *„Během příměří vyvinul Izrael veškeré úsilí, aby zlepšil svou vojenskou situaci. Barmská cesta, obcházející hlavní silnici do Jeruzaléma, byla rozšířena a vydlážděna. Byly přiváženy zbraně, zejména z Československa. Přistěhovalci z kyperských internačních táborů byli zařazeni do existujících, bojem prošlých jednotek.“*³³ Navíc se ukázalo, že Izraelci mají pod kontrolou větší území, než ve které doufali před začátkem války.

Nutno dodat, že iniciátor tohoto příměří Folke Bernadotte se v průběhu příměří snažil zasadit o to, aby se celý konflikt dal řešit mírovou diplomatickou cestou. Přišel s vlastním plánem o rozdělení území, tak aby ho mohly přijmout obě strany. Negev měl podle něho připadnout Arabům a Židé by měli dostat Galilei. Dále by také měl Jeruzalém spadat pod arabskou (zajordánskou) vládu, což bylo pro Izraelce nemyslitelné. Z Haify se měl stát nezávislý přístav, letiště v Lyddě se mělo také stát nezávislým a po dvou letech se měl omezit

---

³² MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 235.

³³ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 215.

zákon o imigrantech. Obě strany tento plán zamítly a bylo dáno, že se zřejmě klidu mírovou cestou nedosáhne.³⁴

3.5 Altalena

I přes relativní úspěch během první fáze války Izrael čelil dalšímu problému. Událost, která se odehrála na lodi Altalena, málem zapříčinila občanskou válku v nově vzniklém Izraeli. Kdyby se tak opravdu stalo, další průběh Války o nezávislost by mohl být zcela odlišný.

Jednalo se o loď plující od pobřeží Francie, na jejíž palubě se nacházely stovky přistěhovalců, včetně zbraní, které měly být určené Irgunu. Ben Gurion měl v úmyslu nechat zbraně poslat na jeruzalémskou frontu, ale Irgun odmítl zbraně vydat.

Spory mezi Gurionem a Irgunem dospěly až k vážnému konfliktu, že Ben Gurion vydal rozkaz loď zničit.³⁵ „*Nepřipustíme existenci dvou států a nepřipustíme ani existenci dvou armád... Musíme se rozhodnout, zda předáme moc Beginovi, či zda mu řekneme, aby zanechal svých separatistických aktivit. Pokud se nepodvolí, zahájíme útok.*“³⁶ Během konfliktu bylo zabito několik desítek Židů, což vyneslo napovrch nepříjemný fakt, že Židé vraždí Židy. Důsledkem tohoto incidentu byla vnitřní krize. Gurion přikázal rozpustit Irgun, Lechi i jiné jednotky mimo izraelskou armádu. Dále označil tyto skupiny za narušitele národní jednoty.³⁷ Dále pak Gurion svolal schůzi prozatímní vlády, aby uklidnil množící se negativní ohlasy ohledně zásahu proti

---

³⁴ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Israel War of Independence: The Bernadotte Truce Plan* [online]. [cit. 2014-2-28].

³⁵ Viz příloha č. 3. Snímek hořící lodi Altalena.

³⁶ JOHNSON, Paul. *Dějiny židovského národa*. Str.: 522.

³⁷ ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 47.

Irgunu a ospravedlnil tento rozkaz. „Ozbrojené povstání proti státu nebo armádě může být potlačeno vojenskou silou, ale vojenská síla sama o sobě nevyloučí toto nebezpečí. Kličkování disidentů bylo do značné míry výsledkem podpory, kterou dostávali z různých stran. V určité době bylo možné vysvětlit si tuto podporu, i když ospravedlnit ji bylo obtížné. Nyní je obtížné dokonce pouhé vysvětlení. Jsme uprostřed boje na život a na smrt. V této chvíli je příměří, ale válka neskončila. Nepřátelské armády jsou zakopány uvnitř země. Jeruzalém je obklíčen Arabskou legií a jejím dělostřelectvem. Negevská silnice je v rukou velké egyptské armády. Mišmar Ha-Jarden je obsazen Syřany. Mimo to další arabské jednotky jsou přichystány na hranicích. Arogantní akce ozbrojených gangů uvnitř země vážně ohrožuje naši schopnost bránit naši vlastní budoucnost a budoucnost celého židovského národa. Toto nebezpečí neskončí, dokud občané této země a Židé kdekoli na světě nepochopí tragický význam být jen pouhé existence takových organizací. Nejen armáda, ale všichni lidé musí pomoci vykořenit toto zlo.“³⁸

3.6 Druhá fáze aneb deset dní války

Následná druhá fáze války byla ohledně délky trvání kratší. Od 9. července do 19. července. Během těchto deseti dnů se staly velké věci.

Izraelská armáda v podstatě okamžitě po vypršení příměří zahájila výpady na všech stranách fronty. Těchto deset dní druhé fáze Války za nezávislost by se dalo považovat za válku s úspěchy převažujícími na izraelské straně. Současně probíhalo několik operací s cílem obsadit důležitá území stále držená arabskými bojovníky či

---

³⁸ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 219.

osídlená arabskou populací. Za zmínku stojí hlavně tyto operace: Operace Dekel, operace Danny a operace Kedem.

Operace Dekel probíhala na území západně od severní fronty. Hlavním cílem bylo probojovat se a obsadit Nazaret, symbolicky velice důležité město. Operace probíhala relativně úspěšně i přes to, že musela čelit protiútokům Arabské osvobozené armády na každém kousku území, který izraelské jednotky obsadily.³⁹ K dobytí Nazaretu byla vyslána 7. brigáda, známá už z bojů o Latrun, i když značně přeskupená. Pomoci jí měl jeden další prapor z brigády „Carmeli“. Rozkaz k provedení samotného útoku na Nazaret byl vydán 14. července plukovníkem Laskovem. Arabská osvobozená armáda vyklidila pozice a opustila Nazaret. Izraelská armáda dosáhla značných územních zisků na úkor Arabů.⁴⁰

Další operace, tedy operace Danny, se odehrávala ve velice sledované oblasti střední fronty. Místa potřebná k dobytí byla následující: Jeruzalém, přístupy k středomořským přístavům a Tel Avivu. Dále ještě města Lydda a Ramalláh ovládaná Arabskými legiemi. Význam posledně zmíněných měst byl v tom, že jednotky zde operující mohly bezprostředně ohrožovat Tel Aviv. Izraelci vyhodnotili, že cílem hlavního útoku má být Jeruzalém. Předtím však musely proběhnout ofenzivní akce zaměřené na města držená Araby a v případě úspěchu by dále izraelská armáda pokračovala přes Latrun na Jeruzalém. Útok začal stejně jako operace Dekel, 9. července, a opět se projevila lepší organizace a údernost izraelských jednotek. Hned druhý den totiž generál John Glubb velící jednotkám Arabských legií a původem Brit vydal rozkaz k evakuaci měst Lydda a Ramalláh.

---

³⁹ Arabská osvobozená armáda: Arabská vojenská organizace, jejímž velitelem byl Fauzí al-Kaukdží.

⁴⁰ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 238 – 239.; BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 51 – 52.

Dále poslal své jednotky do Latrunu s tím, že je nutné toto místo udržet, jelikož je to další překážka pro izraelské jednotky při postupu na Jeruzalém. Úkol, kterým bylo udržet Latrun, se arabským legiím vydařil a Izraelci tedy ani na čtvrtý pokus Latrun nebyli schopni dobýt.⁴¹

Třetí operace v pořadí se zaměřila na útok na Staré město a východní část Jeruzaléma. Nelze však říct, že tato akce skončila úspěchem. Šlo spíše jen o dílčí úspěchy. Prolomení Nové brány se podařilo, ale protiofenzíva Arabské legie donutila jednotky Irgunu k ústupu. Útok v místě Sionské brány se také nepovedl. Jeruzalém zůstal rozdělen na východ a západ.

Výsledkem této fáze války bylo vytlačení arabských jednotek z území bývalého mandátu Palestina, tedy ze severní části. Pásmo Gazy a Západní břeh zůstaly okupovány Egyptem a Jordánskem. Dále Izraelská armáda vybojovala pozice v Galileji, města Lydda, Ramla a Nazaret, společně s množstvím arabských vesnic.⁴² Dle dobových informací z novin se po těchto deseti dnech války zdála být možnost mírových hovorů otevřená, realita byla však jiná.⁴³

3.7 Druhé příměří

Další přerušení palby mezi znepřátelenými stranami nastalo 19. července 1948, jak už bylo zmíněno. Izrael stále nebyl plně sjednocen, jelikož značné území stále zabíraly egyptské jednotky. Izrael se tedy zaměřil hlavně na upevnění a ustálení situace na územích, která již byla získána. Mimo zdokonalování přístupů k osadám a městům a jejich zásobování byla například ještě vytvořena organizace Nahal,

---

⁴¹ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 53 – 55.; MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 240 – 241.

⁴² ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 47 – 48.

⁴³ The Palestine Post, 20. července 1948, Str. 2. [online]. [cit. 2014-3-1].

kteřá se měla soustředit na poskytování výcviku členům mládežnických organizací a vesnic Mladé Alije.⁴⁴ Dále byli izraelští vojáci, převážně členové Palmachu, uvolňováni z armády za účelem speciálního výcviku v již vytvořených osadách, aby věděli, jak postupovat při vytváření osad nových.⁴⁵ Pro vojáky zraněné za války vznikla organizace Eliša. Jejím úkolem zase bylo pečovat o invalidní vojáky a pomáhat jim poté, co byli propuštěni z nemocnic. Vše však ideální nebylo. Díky chladnoucím vztahům s Československem, které bylo ovlivněno Sovětským svazem, se Izrael musel soustředit na hledání jiných zemí, které by byly ochotny podpořit Izrael v dodávce zbraní a vojenských zásob. Z nově spolupracujících zemí stojí za zmínku například Itálie, Švýcarsko a Mexiko.

Hlavní role v řešení osudu Izraele se měl opět ujmout hrabě Bernadotte, zprostředkovatel pro OSN. Byl velice uznávaným vyjednávačem z let předešlých, kdy pomáhal Židům vězněným v koncentračních táborech, a během této války si vydobyl renomé tím, že se významně přičinil o první přerušeni palby. Dosáhnuti trvalého míru bylo jeho hlavním posláním. Poprvé tedy přišel s projektem, který však obě strany odmítly. Uvažoval totiž, že Jeruzalém by byl pod arabskou správou. Okamžitě po odmítnuti tohoto projektu přišel tedy s jiným, který měl situaci řešit. Jeruzalém měl být podle něho spravován společně v rámci OSN a oblast celé Galileje měla připadnout Izraeli. Extrémistům se však nelíbilo ani toto řešení a Folke Bernadotte byl 17. září 1948 zavražděn.⁴⁶ Výstřely, které se

---

⁴⁴ Nahal: Pionýřská a bojující mládež; založena izraelskou vládou r. 1948, aby poskytoval kombinaci vojenského a zemědělského výcviku.; Mladá Alija: Vytvořena roku 1932 na pomoc mládeži z předválečného Německa. Od roku 1949 převzala zodpovědnost za přistěhovalectví mládeže a péči o ni ve všech zemích diaspory.

⁴⁵ Palmach (Plugot Mahac): Speciálně vytvořené „úderné jednotky“ Hagany ustavené r. 1941.

⁴⁶ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 58 – 61.

Bernadottovi staly osudnými, vyšly ze zbraně Jehošui Kohena, člena Sternovy skupiny.

Izraelská vláda tento čin rázně odsoudila a reakce Ben Guriona byla okamžitá. Prikázal zatknout všechny vůdce Sternova gangu, obklíčit jejich základny a zabavit veškeré zbraně. „*Vláda už nepřipustila žádnou separátní vojenskou aktivitu a od této chvíle potlačovala přísně všechny disidenty.*“⁴⁷ Dále vydal ultimátum Irgunu. Do čtyřiaadvaceti hodin se měl rozpustit a měl odevzdat všechny zbraně a poté se členové Irgunu měli připojit k Izraelským obranným silám bez jakýchkoli následků. K překvapení všech proběhlo předání zbraní v klidu a nedošlo k žádným incidentům. Tím Gurion ale nekončil. Jeho cílem bylo, aby v nově vytvořeném státu nebyly žádné nezávislé či zcela nezávislé vojenské organizace. Proto si žádal zrušení Palmachu. I přes značné protesty samotných představitelů Palmachu Gurion trval na svém: mohou existovat pouze jednotky Izraelské obranné síly. Palmachu byly zakázány operativní pokyny, cvičení a mobilizace vojáků. Zjednodušeně už nemohl být samostatnou armádou v izraelské armádě.⁴⁸

Dopad Bernadotteho smrti se však zdál mnohem větší. Hrozilo, že Izrael upadne v očích evropských zemí tím, že nesl odpovědnost za smrt emisara OSN.⁴⁹ Odklon členských zemí OSN mohl být fatální pro nově vzniklý stát, který v té době ještě členem OSN nebyl. K tomu ovšem nedošlo, jelikož situaci narušil incident, ke kterému došlo 15. října 1948 v Negevské poušti. Došlo zde k přerušení dohody o zastavení palby. Izraelci dostali rozkaz k přímému útoku, jelikož egyptské jednotky odmítaly pustit izraelské zásobovací konvoje a

---

⁴⁷ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 233.

⁴⁸ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 234.

údajně na ně i útočily.⁵⁰ Šlo prý pouze o náhodné výstřely, které se čas od času ozvaly, ale i to posloužilo Izraelcům jako omluva pro daný útok.⁵¹

Tím skončilo druhé příměří tohoto konfliktu a započaly poslední měsíce války.

3.8 Závěrečná fáze války

Jak už bylo zmíněno, k přerušení příměří došlo 15. května. Izraelci do této fáze války vstupovali se znatelně vyšším sebevědomím než do fází předešlých. Vydobytí lepší pozice jim dále ulehčovala sama arabská strana, přesněji řečeno zapříčinili to politické rozpory mezi členy arabské aliance. *„V této fázi se jednalo hlavně o dramatickou kontroverzi mezi Egyptem a Zajordánskem v záležitosti Palestinců. Egypťané se postarali o to, že jedna velká palestinská skupina pod jejich záštitou 20. září 1948 založila v Gaze vládu „všech Palestinců“. Zajordánský král Abdulláh se revanšoval, když na 1. října 1948 svolal do Ammánu jinou skupinu Palestinců, která se označila jako Palestinský národní kongres. Toto seskupení odmítlo vládu z Gazy a požádalo Abdulláha o připojení k Zajordánsku. A tak se vztahy podstatně zhoršily nejen mezi oběma palestinskými tábory, ale i mezi Káhirou a Ammánem.“*⁵² To pro Izrael znamenalo, že mohl svobodně útočit na jih s vědomím, že arabská legie spojencům s největší pravděpodobností na pomoc nepřijde.

---

⁴⁹ Emisar: m., řidč. emisař m. člověk někam vyslaný s určitým posláním, zprav. tajným; vyslanec (zprav. tajný); expr. agent 2↑, zvěd, náhončí.

⁵⁰ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 62.

⁵¹ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*. Str.: 235 – 236.

⁵² BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*, str.: 62

Izrael tedy spustil ofenzivu směřovanou do oblasti Negevu. Počínání izraelské armády bylo většinou úspěšnější než počínání egyptských jednotek v této oblasti. Mezi úspěšné operace patřilo izolování egyptských jednotek v Al - Fallúdži. To však neznamenal konec bojů na tomto území. Egyptské jednotky se zde totiž nehodlaly vzdát a nadále bojovaly. Boje kolem Faludži se staly téměř nejurputnějšími boji této války. Dalšími úspěchy bylo obsazení strategicky velice důležitého města Beer – Ševa a vyhnání Egyptanů z Hulejkatu, které mělo za následek otevření cesty do Negevu. Všechny tyto operace stihly proběhnout během prvního týdne po obnovení bojů. Jedním z cílů, které se Izraelcům stále nedařilo splnit, bylo získání moci nad Jeruzalémem. Město zůstalo rozděleno a to až do roku 1967.

Rada bezpečnosti OSN přišla 4. listopadu s výzvou ke stažení z pozic dobytých po 14. říjnu. To by pro Izrael znamenalo vzdát se oblastí Negevu, které si dobyl na úkor Egyptanů. Tento návrh byl rezolutně odmítnut. Dále také OSN přišla s výzvou k jednání *„o trvalých liniích zastavení palby a o takových neutrálních nebo demilitarizovaných zónách, jaké by se mohly jevit výhodné, s cílem zajistit nadále naprosté dodržování příměří v této oblasti“*⁵³ a k jednání *„vedenému přímo mezi oběma stranami nebo v případě neúspěchu prostřednictvím zprostředkovatelů ve službách Spojených národů. Pokud by nedošlo k dohodě, stálé linie a neutrální zóny měly být zřízeny rozhodnutím úřadujícího zprostředkovatele.“*⁵⁴

Izrael postupoval nadále s cílem vydobýt co největší území předtím, než budou na dohled mírová jednání. Situace se oficiálně vyjasňovala až na přelomu roku, kdy Rada bezpečnosti OSN opět

---

⁵³ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*, str.: 244.

vyzvala Egypt a Izrael k přerušení palby. V té době Egypt usiloval o udržení Gazy a snažil se vyhnat Izraelce ze Sinaje. Egypt dokonce žádal své spojence o zásah a pomoc, ta se z žádné strany neobjevila. Situace na Sinaji se však vyřešila bez přičinění Egyptanů. Ben Gurion rozhodl stáhnout odtud svá vojska „dobrovolně“. Ale částečně byl k tomuto rozkazu tlačěn ze strany Spojených států. Ústup vojsk tedy začal 1. ledna 1949. Následný boj o Gazu trval až do 6. ledna, kdy egyptská vláda ohlásila, že je ochotna jednat o příměří. Izrael sice nezískal Gazu, tu měli v držení Egyptané, ale vyhnal egyptská vojska z Negevu.⁵⁵

Jediným dalším cílem Izraele bylo dosáhnout obsazení Eliatu, přístavního města v zajordánském držení. To však nakonec nepředstavovalo velký problém.

3.9 Dohody o příměří

Následné dohody o příměří byly podepsány na řeckém ostrově Rhodos a to 24. února 1949 s Egyptem, 23. března 1949 s Libanonem, 3. dubna 1949 se Zajordánskem a 20. července 1949 se Sýrií. Irák mírovou smlouvu nepodepsal, jelikož s Izraelem neměl společné hranice.⁵⁶

3.10 Výsledky války

Izrael uhájil svou nezávislost a navíc rozšířil své území. Mohl se tedy dále soustředit na budování nového státu. Arabské státy naopak

---

⁵⁴ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*, str.: 244.

⁵⁵ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 247.

⁵⁶ BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. Str.: 66.

vyšly z této války jako poražená strana a jejich přístup k Izraeli se výrazně nezměnil.

Navíc důsledkem této války bylo zhruba 700 000 palestinských Arabů, ze kterých se stali běženci. Jednotlivá čísla se liší, izraelské zdroje uvádějí počet okolo 520 000, Palestinci zase 900 000 – 1 000 000. Tito lidé žili na území Západního břehu a Gazy a nebylo jim umožněno stát se občany arabských zemí. Bylo jasné, že jejich situace představovala problém.⁵⁷ Co se týče materiálních škod, ani ty nebyly malé, ale s pomocí různých mezinárodních židovských organizací i jednotlivců se podařilo tyto škody minimalizovat.⁵⁸

---

⁵⁷ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 252 – 253.

⁵⁸ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 248 – 249.

4 PRVNÍ VOLBY V NOVÉM STÁTĚ

Přesto, že se ještě nevědělo, kdy válka skončí, bylo potřeba začít uvažovat o budoucnosti státu po jejím skončení. Zemi ovládala prozatímní vláda. To však nemělo být dlouhodobé řešení. Dokonce už i v této vládě se začínaly projevovat rozdílné názory nábožensky a světsky založených členů. Padlo tedy rozhodnutí, že proběhnou první celonárodní volby v Izraeli. Dnem konání byl stanoven 25. leden 1949.

4.1 Strany v popředí

Než se dostaneme k samotným výsledkům voleb, představím strany, které hrály roli při volbách do prvního Knesetu.

4.1.1 Mapaj/Dělnická strana domoviny Izraele (מפא"י)

Mapaj byla dělnická strana založená již roku 1930 sloučením dvou jí předcházejících stran. Předsedou Mapaje byl také její nejznámější člen David Ben – Gurion a duchovním vůdcem se stal Berl Katznelson. Od roku 1935 figuroval Mapaj jako hlavní strana sionistického hnutí. Oficiálním mottem strany byl „konstruktivní socialismus“ založený na průkopnickém idealismu spojeným s politickým pragmatismem. V období prvního až pátého Knesetu se jednalo o největší stranu, která rozhodovala o zformování tehdejších vlád.⁵⁹

---

⁵⁹ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Worker's Party of Eretz Yisrael (Mapai)*, [online]. [cit. 2014-3-18].

4.1.2 Mapam/Sjednocená strana pracujících (מפ"ם)

Mapam byla zformována roku 1948 spojením Socialistické sionistické strany se stranou Dělnickou. Zprvu byl Mapam orientován prosovětsky, to se však po smrti Stalina změnilo. Mapam se také stal první sionistickou stranou, která měla jako člena izraelského Araba, který ji reprezentoval v Knessetu.⁶⁰

4.1.3 Sjednocená náboženská fronta (חזית דתית מאוחדת)

Jednalo se o skupinu vytvořenou v podstatě ze všech náboženských stran jako Hamizrahi, Agudat Yisrael, Hapo'el Hamizrahi a Po'alei Agudat Yisrael. Tato strana však neměla dlouhého trvání, působila pouze v letech 1949 – 1951.⁶¹

4.1.4 Cherut (חרות)

Liberálně nacionalistická strana, založená bývalými členy skupiny Irgun, pod vedením Menachema Begina. Jednalo se o nejvíce pravicovou stranu od prvního do pátého Knessetu a také působila jako hlavní opoziční strana v tomto období. Mottem strany bylo „K břehům řeky Jordán“. Tato strana odmítala uznat legitimitu Jordánského království. V ekonomické sféře podporovala soukromé podnikání a prosazovala minimální zásahy státu.⁶²

4.1.5 Všeobecní sionisté (ציונים כלליים)

Všeobecní sionisté bylo jméno dané sionistům, kteří nebyli spojeni s žádnou politickou stranou. Byli spíše pravicově orientovaní

---

⁶⁰ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - United Worker's Party (Mapam)*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶¹ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - United Religious Front*, [online]. [cit. 2014-3-18].

s liberálně kapitalistickým charakterem. Také, podobně jako Cherut, vydávali svůj vlastní deník. Později se spojili s Progresivní stranou.⁶³

4.1.6 Progresivní strana ((מפלגה פרוגרסיבית))

Liberální strana, vytvořená převážně ze skupin již existujících před vznikem samostatného státu Izrael, jako například Nová alija. Tvořili ji převážně evropští imigranti a byla součástí prvních čtyř Knesetů, poté se spojila s Všeobecnými sionisty.⁶⁴

4.1.7 Sefardové a orientální komunity ((ספרדים ועדות מזרח))

Etnická strana, reprezentující sefardské a mizrachi Židy, kteří žili na území Izraele ještě před vzniknutím státu. Později se spojila s Všeobecnými sionisty.⁶⁵

4.1.8 Maki ((מק"י))

Židovsko – arabská komunistická strana, vytvořená poté, co Sovětský svaz uznal suverenitu Izraele. Nejednalo se o sionistickou stranu. Stát Izrael však uznávala a požadovala vznik samostatného arabského státu na území bývalé mandátní Palestiny.⁶⁶

---

⁶² THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Herut Movement*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶³ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - General Zionists*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶⁴ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Progressive Party*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶⁵ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Sephardim and Oriental Communities*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶⁶ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Israel Communist Party (Maki)*, [online]. [cit. 2014-3-18].

4.1.9 Nazaretská demokratická strana (רשימה דמוקרטית של נצרת)

Minoritní kandidátka provázaná s Mapaiem. Byla zvolena do prvního Knesetu. Jednalo se o stranu, ve které působili izraelští Arabové.⁶⁷

4.1.10 Kandidátka bojovníků (רשימת הלוחמים)

Kandidátka bývalých členů organizace Lechi. Vedl ji Natan Jelin – Mor, který byl v době konání voleb ve vězení za podíl na Bernadottemu atentátu. Strana existovala od roku 1949 do roku 1951.⁶⁸

4.1.11 Mezinárodní ženská sionistická organizace (ויצו)

Parlamentní skupina reprezentující ženskou skupinu WIZO. Působila v období prvního Knesetu.⁶⁹

4.1.12 Jemenitské sdružení (התאחדות התימנים)

Politické hnutí, vytvořené již v roce 1920, skládající se z jemenských židů. Později se spojilo se Všeobecnými sionisty, se kterými se poté opět rozešlo.⁷⁰

4.2 Výsledek

Počet odevzdaných volebních lístků se zastavil na čísle 440 080. Ben Gurionova strana Mapai s přehledem zvítězila a ve 120 členném

---

⁶⁷ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Nazareth Democratic Party*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶⁸ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Fighters List*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁶⁹ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - WIZO*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁷⁰ THE KNESSET, *Parliamentary Groups - Yemenite Association of Israel*, [online]. [cit. 2014-3-18].

Knessetu získala 46 křesel. Na druhém místě skončil Mapam s 19, následován Sjednocenou náboženskou frontou s 16 křesly. Jedinou další stranou, která získala více než deset křesel, se stal Cherut se 14 křesly. Všeobecní sionisté si zajistili 7 křesel a Progresivní strana si zajistila křesel pět. Shodně po čtyřech křeslech si připsaly strany Maki a Sefardské orientální komunity. Dvě křesla získala Demokratická kandidátka Nazaretu a po jednom křesle získaly strany WIZO, Kandidátka bojovníků a Jemenitské sdružení. Voleb se zúčastnilo 21 stran, ze kterých se do Knessetu dostalo 12.⁷¹

Na Ben Gurionovi bylo sestavit koaliční vládu. Nejdříve musel být ale zvolený prezident, který by ho pověřil sestavením vlády. Tím byl následně zvolen Chajm Weizman.

Gurionovo zásadou bylo, že v jeho vládě nesmí být Cherut a Maki. Koalici tedy vytvořila Mapai, Sjednocená náboženská fronta, Progresivní strana, Sefardské orientální komunity a Demokratická kandidátka Nazaretu.⁷² Mapam se dobrovolně účasti v této koalici zřekl, jelikož odmítal vládnout s jakýmkoli náboženskými stranami. Ben Gurion se stal ministerským předsedou a zároveň ministrem obrany. Tehdejší kabinet byl složen z 12 ministrů ze stran koalice.

Volby nabyly platnost dne 10. března 1949, kdy prozatímní vládu nahradil první regulérně zvolený vládní kabinet.

Ještě před vytvořením této vlády Ben Gurion svým projevem v rozhlasové stanici nastínil, jak a jakým směrem by chtěl směřovat politický vývoj Izraele. Vyjádřil se následovně: „*1. Přijetí kolektivní odpovědnosti za vládní politiku všemi stranami, které se na vládě*

---

⁷¹ JTA – THE GLOBAL JEWISH NEWS SOURCE. *Final Results of Israeli Elections Announced: 440 080 Cast Ballots; Mapai Wish 46 Seats*, 6. Února 1949 [online]. 2014 [cit. 2014-3-18].

podílejí. 2. Zahraniční politika zaměřená na navázání přátelství a spolupráce se Spojenými státy a Sovětským svazem a na posílení světového míru. 3. Většina dělnické strany ve vládě a spolupráce s konstruktivními silami. 4. Naprostá občanská rovnost žen – židovek, křesťanek i muslimek – a zrušení veškeré existující diskriminace žen, jež byla vtělena do tureckých i mandátních zákonů, které jsou dosud v platnosti. Tyto zákony zbavují ženy plné rovnosti a občanských práv. V den, kdy jsme vyhlásili stát, prohlásili jsme, že poskytneme stejná práva všem svým občanům bez ohledu na náboženství, rasu nebo pohlaví. Budme věrni tomuto prohlášení.⁷³ V té době bylo důležité vydávat takováto prohlášení s odvoláváním se na svou zodpovědnost, mluvit o důležitých věcech, ale ne o těch věcech, kterým laická veřejnost nemusí rozumět. Lidé potřebovali slyšet, že to, co se bude dít, bude správné a to jediné bude dobré. Voliči potřebovali dostat to, v co doufali, když k volbám šli. Myslím, že z podobného důvodu se Ben Gurion rozhodl do koalice začlenit i zmiňované izraelské Araby. Jednoduše potřeboval podporu z co nejširšího okruhu voličů. Což se mu, dalo by se říci, podařilo.

4.3 Období Prvního Knesetu

Nový Kneset působil přibližně dva a půl roku, během kterých Ben Gurion sestavil dvě vlády. První vláda se rozpadla v důsledku Ben Gurionovy rezignace dne 15. října 1950. Rezignoval po neshodách se Sjednocenou náboženskou frontou při takzvané „vzdělávací krizi“. Jednalo se o neshody, které se týkaly převážně vzdělávací situace v Maabarotech.⁷⁴ Podařilo se mu ale zformovat novou vládu, kterou

---

⁷² THE KNESSET, *The Kneset History – Factional and Government Make – Up of the First Kneset*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁷³ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*, str.: 255.

⁷⁴ Ma'abara: Přistěhovalecký tranzitní tábor (mn. Číslo ma'abarot).

Knesset schválil a jednalo se o stejnou koalici, pouze s určitými změnami na pozicích některých ministrů.

Právní systém Izraele byl zděděn po vládě z mandátního období a existoval již přes třicet let. Bylo však potřeba ho začít přetvářet či adaptovat potřebám nového státu. Přišlo tedy období, kdy byly schvalovány nové zákony s nadprůměrnou rychlostí. Průměrně se jednalo o 7,5 zákonu za měsíc. Nová ústava ale nevznikla, vznikalo pouze mnoho zákonů zdokonalujících politický systém.⁷⁵ Nutno dodat, že Izrael nemá ústavu jako takovou dodnes. Hlavním důvodem pro to je střet mezi sekularisty a náboženskými organizacemi.

Sídlo Knessetu bylo po skončení Války za nezávislost přesunuto do centra Jeruzaléma a Jeruzalém byl oficiálně prohlášen hlavním městem státu.

Při zasedáních se velice často jednalo o modifikacích mírových dohod s okolními státy a zajištění izraelského postavení na mezinárodní scéně. Koaliční vláda se v této sféře v mnoha případech střetávala s protichůdnými opozičními návrhy, které vycházely převážně ze strany Mapamu.

Během vlády prvního Knessetu se také musela řešit imigrantská otázka. Počet obyvatel se více než zdvojnásobil. To změnilo nejen demografickou strukturu země, ale také způsobilo mnohem větší náklady na chod státu. Na druhou stranu však Izrael měl své vlastní a značně větší území, což znamenalo, že přistěhovalci, kteří se chtěli podílet na budování nového státu, měli k dispozici i území pro tento účel.⁷⁶ Krutý zásah do ekonomiky byl zapříčiněn třeba i nedostatkem cizí měny. Izrael se tedy snažil razit politiku přátelskou k soukromým

---

⁷⁵ THE KNESSET, *First Knesset*, [online]. [cit. 2014-3-18].

investicím. Peněz byl ale nadále nedostatek a vláda tedy sáhla k jakémusi přidělovému systému. Vyhlásila úsporný režim a začal tvrdý boj proti černému trhu. To se samozřejmě nelíbilo opozici. Dále se Izrael upínal k příslibu reparací ze strany Německa. Důležitou roli v té době hrál vztah se Spojenými státy, které do Izraele posílaly značné množství peněz. Tato podpora byla v roce 1949 i uzákoněna.⁷⁷ Podpora Spojených států přetrvává dodnes.

Dále se notně projednávaly záležitosti týkající se povahy státu jako takového a již zmíněného vzdělávacího systému. V těchto směrech opozice nebyla tak úderná.⁷⁸

Během vlády prvního Knessetu byl Izrael též uznán jako legitimní stát některými státy jako: Velká Británie, Kolumbie, Ekvádor, Norsko, Chile, Brazílie, Peru, Argentina, Bolívie, Finsko, Albánie, Kanada, Jihoafrická republika, Haiti, Belgie, Lucembursko, Nizozemsko, Turecko, Švédsko, Dánsko, Indie a Kuba, ta však po letech odvolala své prohlášení a dnes Izrael neuznává.

4.4 Významné momenty v období prvního Knessetu

Jelikož se jednalo o první legitimní vládu, bylo celkem pravděpodobné, že bude značně promlouvat do politické situace ve státě. Uvedu tedy některé významné události, které se odehrály během uvedeného období.

Z velkého množství schválených nových zákonů stojí za zmínku ty, o kterých se nejvíce mluvilo tehdy a ví se o nich i dnes. Jako první byl schválen zákon o povinné vojenské službě pro všechny občany.

---

⁷⁶ JOHNSON, Paul. *Dějiny židovského národa*, str.: 510, 518 – 519.

⁷⁷ THE KNESSET, *AMERICAN CREDIT LAW*, [online]. [cit. 2014-3-18].

⁷⁸ THE KNESSET, *First Knesset*, [online]. [cit. 2014-3-18].

Jedinou výjimkou byli ultraortodoxní Židé. Schválen byl také zákon o povinné školní docházce a velice důležitý zákon o potrestání nacistů a kolaborantů. Bylo jasné, že šance na potrestání většího počtu lidí spolupracujících s nacisty nebo potrestání samotných nacistů byl malá. Zákon spíše fungoval vládě „proti samotným Židům“. Během deseti let bylo za kolaboraci odsouzeno celkem 29 Židů přeživších holocaust.⁷⁹

Nejznámějším a nejvíce viditelným zákonem i na mezinárodní půdě byl však zákon schválený 5. července 1950. Jednalo se o „Zákon o návratu“, zaručující možnost žádat o izraelské občanství všem lidem židovského původu (po linii prarodičů). To ale odporovalo principům židovského původu. Žádost si mohli podat Židé, kteří vlastně Židy nebyli.

Děly se ale i věci, které přímo nesouvisely se zákony, ale na společnost a politickou situaci přímo působily: Izrael se stal členskou zemí OSN, ve městě Haifa vzniklo centrum baháistického náboženství. Byl spáchán neúspěšný atentát na Ben Guriona. Vzniká systém ulpanů, jazykových škol vyučujících moderní hebrejštinu. Společný jazyk se společně s armádou stal jedním s nejdůležitějších tmelících prvků nové společnosti.⁸⁰

Byla zahájena operace „létající koberec“, zajišťující převoz skoro celé jemenské židovské komunity do Izraele. Dále pak probíhají akce Ezra a Nehemijáš, které do Izraele dostaly leteckým mostem na 130 000 Židů z Iráku. Spolek tří zemí, Spojených států, Velké Británie a Francie se zaručují za blízkovýchodní hranice. Je oficiálně otevřen

---

⁷⁹ ISRAEL MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS. *Nazis and Nazi Collaborants – Punishment – Law – 5710 – 1950* -. [online]. [cit. 2014-4-5].; BUDIL, Ivo. TYDLITÁTOVÁ, Eva. ARAVA – NOVOTNÁ, Lena. TARANT, Zbyněk. *Encyklopedie dějin antisemitismu*. Str.: 154.

⁸⁰ JOHNSON, Paul. *Dějiny židovského národa*. Str.: 519 – 521.

přístav Eljat. Konají se první komunální volby. Je také schválena povinná vojenská služba i pro ženy.⁸¹

Největším problémem, který se pro první Kneset stal zničujícím, byla vládní vzdělávací krize, kterou se za celou dobu působení prvního Knesetu nepodařilo zdárně vyřešit a nakonec za pomoci dalších vedlejších faktorů došlo k pádu vlády a musely být vyhlášeny předčasné volby. Šlo o vzdělávání v imigračních táborech po vytvoření povinného školského systému, které se střetávalo s ortodoxními názory ohledně daného vzdělávání. Ben Gurion vedl spory ve vlastní koalici se Sjednocenou náboženskou frontou, která však měla silnou pozici. To donutilo Ben Guriona rezignovat.

4.5 Volby podruhé

Volby do druhého Knesetu proběhly 30. července 1951. Výsledek se však od předešlých voleb značně lišil. První místo se nezměnilo a zůstalo tedy Mapaj. Strana si zajistila 45 křesel, ale to jí stále nestačilo, aby mohla vládnout samostatně. Na druhém místě skončili Všeobecní sionisté, což pro ně byl značný posun, jelikož při prvních volbách obsadili až páté místo. Zajistili si 20 křesel. Na třetím místě byl Mapam, který si znatelně pohoršil. Volby pro tuto stranu nebyly tedy příliš úspěšné, i tak si zajistili 15 křesel. O čtvrté místo a 8 křesel pro každou stranu se rozdělil Cherut se stranou Ha – po‘el ha - mizrachi, která byla v minulých volbách jednou ze skupin tvořících Sjednocenou náboženskou frontu a byla to ta nejsilnější skupina z fronty. Nejednalo se však o nové uskupení, tato strana působila již od roku 1922, kdy byla založena mimo jiné jako osadnické hnutí. Za nimi skončila strana Maki, která si oproti minulým volbám o jedno křeslo

---

⁸¹ ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 58 – 63.

pomohla a získala křesel 5. Progresivní strana si však o jedno křeslo pohoršila a získala 4 křesla. Po třech křeslech získali izraelští Arabové a Agudat Jisrael. Agudat Jisrael je nejstarší náboženskou stranou v Izraeli a byla založena již roku 1912. V době voleb představovala stranu ultraortodoxních Židů. Dvě křesla získaly strany Sefardů a orientálních komunit, Poalej Agudat Jisrael spolupracující s Agudat Jisrael a Ha - mizrachi. Dále už zbyla jen tři křesla, která si rozebraly strany Jemenitské sdružení, Pokrok práce a Zemědělství a rozvoj.⁸²

Do Knessetu se tedy dostalo oproti prvním volbám o tři strany více. To znamenalo, že některé strany v předešlém Knessetu nefigurovaly. Také ne všechny strany, které byly v prvním Knessetu, byly i v druhém.

Sestavením vlády byl pět pověřen Ben Gurion. Sestavil tedy vládní koalici ze stran: Mapai, Hapoel Hamizrachi, Hamizrachi a Agudat Jisrael. Tato koalice byla obratem Knessetem schválena. V období druhého Knessetu se vystřídaly dohromady čtyři vlády. Pro nás je ale důležitá jen ta první.

4.6 Významné momenty v době první vlády druhého Knessetu

Období do konce roku nebylo tak dlouhé jako období prvního Knessetu. Ale i přes to jsou zde události, které se během tohoto období staly a měly by se zmínit.

Velice důležitou a pozitivní událostí se stala finanční pomoc Spojených států ve výši 65 milionů dolarů, která měla pomoci hospodářské situaci státu. Dále byl Chaim Weizmann podruhé zvolen prezidentem, a to i přes jeho zhoršující se zdravotní stav. Neměl

---

⁸² THE KNESSET, *Kneset Elections Results – Second Kneset*, [online]. [cit. 2014-3-19].

protikandidáta, tudíž se jeho vítězství dalo očekávat. Také se začala řešit otázka reparací ze strany Německa kvůli událostem z druhé světové války. Dohoda o reparacích byla následně schválena 9. ledna 1952. Cherut a Maki proti tomuto rozhodnutí vehementně protestovaly.⁸³

Z politického hlediska zvládl Ben Gurion s jím sestavenou vládou dle mého názoru dobrou práci. Nový stát nejen že si nepohoršil, ale naopak si ještě polepšil a proces stabilizace státu úspěšně započal.

---

⁸³ ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Str.: 64 – 67.

5 IMIGRACE A JEJÍ OKOLNOSTI

5.1 Populace

Bylo zřejmé, že židovská populace na území mandátní Palestiny bude po vyhlášení nezávislosti Izraele stoupat. Židé se chtěli dostat do „svého“ státu a pro izraelskou vládu byla integrace Židů z diaspory jednou z hlavních věcí. Nejvíce Židů, žijících mimo území Izraele, bylo v oblasti Severní a Jižní Ameriky a v Rusku a jednalo se o opravdu o značný počet lidí. Následovala velká skupina obývajících státy západní Evropy.

Jen v období prvních šesti měsíců existence samostatného státu přišlo na 100 000 lidí, následně v roce 1949 dalších více než 250 000 lidí.⁸⁴ Statisticky to znamenalo, že během prvních 18 měsíců se demografické rozložení společnosti razantně změnilo, populace se totiž zvedla zhruba o 50%. Každý třetí občan Izraele byl nově příchozí, tedy cizinec.⁸⁵ Cizinec nejen pro občany již žijící v Izraeli, ale mnohdy i pro ostatní nově příchozí. Přicházeli totiž z mnoha zemí celého světa.⁸⁶

Ještě před nezávislostí Izraele začala Mapaj řešit téma týkající se imigrantů. Představy o počtu budoucích imigrantů byly ale značně zkreslené. Nikdo neočekával, že bude během prvních dvou let tak obrovský příliv. Tudíž ani nebyly vyčleněny dostatečné finanční prostředky pro všechny imigranty, kteří během této doby přišli. Rozpočet byl vytvořen na absorpci zhruba 150 000 občanů, přišlo jich však na 400 000. Vláda tedy musela přijít s novým plánem. Byl čtyřletý a plánoval populaci zdvojnásobit. Tento smělý plán se nakonec vydařil,

---

⁸⁴ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 95.

⁸⁵ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Immigration to Israel. Total Immigration, by Year* [online]. [cit. 2014-3-26].

⁸⁶ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Immigration to Israel: Total Immigration, by Country of Origin* [online]. [cit. 2014-3-26].

avšak stále se objevovaly hlasy, které tvrdily, že je zapotřebí imigraci ještě zrychlit. Bylo zde totiž riziko, že pokud nebude co nejdříve přesunuto co nejvíce Židů, mohli by si ostatní Židé návrat do nové vlasti rozmyslet.⁸⁷

Nutno podotknout, že imigrace byla velice nákladná záležitost a již pár měsíců po vzniku samostatného Izraele se tato otázka musela řešit. Tehdy totiž nebylo jasné, jak přesně bude další imigrace organizována a hlavně financována. Probíhala válka a ministerstvo financí nemělo dostatek prostředků na financování války a zároveň imigrace. Bylo tedy schváleno, že imigraci bude mít na starost Židovská agentura na své vlastní náklady s tím, že jí bude poskytnuta pomoc Jointu a také organizace United Jewish Appeal.⁸⁸ Židovská agentura měla tedy v té době hlavní slovo ve věci imigrantské politiky a následně i po prvních svobodných volbách a i po konci války měla dále velký vliv.⁸⁹

5.2 Postoj státu k imigraci

Postoj státu k příchodu nových imigrantů byl velice pozitivní. Jejich příjem pomáhal utvářet novou tvář Izraele jak ekonomickou, politickou, sociální, tak i psychologickou. Pro Ben Guriona představoval přírůstek lidí také lepší zajištění národní bezpečnosti. Měl pocit, že čím více lidí v Izraeli bude, tím bude silnější. Situaci dále dokresluje samotná Gurionova vyjádření: *„Hlavní věcí je absorpce imigrantů. Ta představuje všechny historické potřeby státu.“* / *„Možná, že jsme obsadili Západní břeh, Golany, celou Galilei, ale podmanění tohoto území nezajistí národní bezpečnost tak, jako imigrace.*

---

⁸⁷ Viz příloha č. 4. Tabulka zobrazující počet imigrantů během druhé poloviny 20. století.

⁸⁸ Joint: Americký spojený distribuční výbor založený roku 1914.; United Jewish Appeal (UJA): Organizace založená roku 1939, aktivně spolupracující s Jointem.

Zdvojnásobení a ztrojnásobení počtu imigrantů nám dá více a více síly... To je ta nejdůležitější věc ze všech.“ / „Obsadili jsme území, ale bez osídlení nemají žádnou hodnotu ani Negev, ani Galilei, ani Jeruzalém. Osídlení – to je ten opravdový cíl.“ / „K osídlení potřebujete imigranty. Budoucnost státu závisí na imigraci“⁹⁰ Na druhou stranu bylo nutné vytvářet opatření pro následné začlenění imigrantů do společnosti. Jako například výukové programy hebrejštiny pro děti a dospělé v imigračních kempech.⁹¹

Absorpce imigrantů se stala i hlavním cílem zahraniční politiky státu. Izrael se těšil přízni ze strany některých států, stále však částečně působil v jakési mezinárodní izolaci. Stát, který si své postavení vydobyl ve Válce za nezávislost se zdál být demokratický s dobrým smýšlením a jako dobré místo pro přeživší holocaustu a pro všechny uprchlíky perzekuované po celém světě. Státy, které s Izraelem nejvíce spolupracovaly, byly Spojené státy, Velká Británie a Francie. Ty pomáhaly přivádět nové obyvatele zejména ze severní Afriky, Egypta, Libye, Iráku, Íránu a Jemenu.⁹² Pomáhaly však hlavně ze zjištěných důvodů, jelikož se bály, že Židé by se mohli chtít usadit u nich. Důkazem toho, že do země se v té době stahovalo veliké množství imigrantů, byl fakt, že již v roce 1948 bylo více než 64% obyvatel Izraele narozených mimo Izrael.⁹³

Výsledkem této politiky byl přísun tak velkého počtu lidí, který představoval jednu z největších jednorázových migrací dvacátého

---

⁸⁹ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 103 – 104.

⁹⁰ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 97.

⁹¹ The Palestine Post, 25. prosince 1949, Str. 2. [online]. [cit. 2014-4-5].

⁹² SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 98.

⁹³ SABELLA, Bernard. *Russian Jewish Immigration and the Future of the Israeli – Palestinian Conflict* [online]. [cit. 2014-3-27].

století. Nešlo ale pouze o Židy z několika málo zemí, do Izraele se stěhovali lidé ze zhruba 70 zemí světa.⁹⁴

Souběžně ale hned od prvních dní se vedla diskuze o regulaci samotné imigrace a o zavedení určité selekce. Nešlo ani tolik o problém absorpce samotných Židů, ale o to, koho do Izraele vzít. Jednalo se o „lidské kvality“. Nakonec byli však do země vzati všichni bez omezení a selekce.⁹⁵

5.3 Odměny

Otevření bran do země neznamenal pro Izraelce pouze zvyšování populace, pomáhalo jim to i obohatit ekonomické a komerční vztahy například se státy východní Evropy. Ty samé státy samozřejmě braly odchod Židů s jejich zemí také jako příležitost k zisku, nebyly to tedy pouze jednostranné dohody. Země se jich chtěly jednoduše zbavit a ještě na tom vydělat.

Například dohoda mezi Polskem a Izraelem. Izraelci si měli odkoupit od polské strany zboží v hodnotě 16 milionů dolarů jako například potraviny, textil, železo, dřevo a jiné. Poláci měli na druhou stranu koupit zboží v hodnotě pouze 3,2 milionu dolarů. Ovšem dohoda také zahrnovala povolení k odchodu polských Židů do Izraele. Poláci potřebovali dohodu, která by představovala alespoň nějaký peněžní přínos. Zájem o návrat do Izraele ze strany polských Židů byl veliký i přes to, že si nemohli odvézt zdaleka všechnen majetek. Alespoň tehdejší tisk to tak prezentoval a toto tvrzení dokazoval i doložením přesných čísel.⁹⁶

---

⁹⁴ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*, str.:260.

⁹⁵ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 139 – 147.

⁹⁶ The Palestine Post, 9. ledna 1950, Str. 4. [online]. [cit. 2014-4-7].

Zástupci Izraele v ostatních hlavních městech fungovali nejen jako diplomaté, ale i jako „cestovní agenti“ a občas museli pracovat jako chladní obchodníci. Zajišťovali značné sumy za povolení odchodu Židům z východní Evropy, peníze pocházející z přímo z izraelských fondů a dále také z různých dobročinných organizací, převážně ze Spojených států. Formy dohod se lišily země od země. Dále v zemích působili také agenti pracující v utajení, snažící se zajistit lepší podmínky jak diplomatické, tak pro samotné Židy.

Zajímavá byla například situace ve vztahu s Bulharskem. První diplomatické vztahy byly navázány již před deklarací nezávislosti Izraele. Muž stojící za navázáním těchto kontaktů byl Efraim Shilo, působící tehdy jako jeden z tajných agentů v Bulharsku. Kontakty se začaly navazovat postupně, „někdo znal někoho, který znal někoho dalšího“ a tak to postupovalo, až na vyšší místa. Zprvu se nejednalo o odchod Židů přímo z Bulharska, ale o pomoc s odchodem Židů z Rumunska použitím přístavů na bulharském území. Následně, při odlivu Židů ze země, požadovali Bulhaři 50 dolarů za každého, koho nechají odejít. Shilo s tímto návrhem souhlasil. Peníze, kterými se tyto převody platily, pocházely z amerického Jointu. Všechny tyto operace probíhaly tajně, avšak vcelku legálně. Následně se částka za každého mladého Žida odcházejícího z Bulharska zvedla na 100 dolarů a 300 dolarů za každého vězněného sionistu, který by chtěl odejít do Izraele.

Shilo, jakožto jeden z hlavních strůjců odchodu bulharských Židů, se později k tomu, co se dělo, vyjádřil následovně: *„Bylo tam hodně dobré vůle a sympatií. O tom není pochyb. Avšak oni z toho také vytěžili nějaké peníze. Měl jsem to na starost pouze na začátku a vzpomínám, že v tom období jsme Bulharům vyplatili nějaké tři miliony*

dolarů. Později se na mé místo dostali jiní a ti také platili.“⁹⁷ Dále vysvětlil, jak složité bylo transakce provádět, jelikož v době války udělal Izrael i nákupy zbraní. „Bylo to velice komplikované. Někteří ze zapojených lidí se starali o obojí, zbraně i emigranty, obojí na naší straně a také těch vlád, se kterými jsme se potýkali. Bylo tam politické hledisko závislé na našich schopnostech vzbudit sympatie pro náš případ a dále tam byl zájem prodat zbraně stejně tak jako Židy.“⁹⁸

Ne všude však bylo vyjednávání podmínek tak jednoduché. S některými zeměmi bylo zapotřebí o židovském návratu vyjednat dlouhé měsíce. Jedním z takových případů byla otázka maďarských Židů. Maďaři nejspíše chtěli zlepšit svou ekonomickou situaci, proto se snažili zvyšovat a zvyšovat poplatky za určité množství propuštěných Židů. Zdá se, že Židé byli bráni spíše jako zboží. O placení z Izraelské strany se staral Joint a pro ten bylo těžké vysvětlovat správnost utrácení milionů dolarů za dopravení „dodatečných“ imigrantů do země místo toho, aby se peníze použily na zlepšení situace těch, kteří už v zemi jsou a žijí v táborech. Z bezpečnostních důvodů bylo tedy ustanoveno, že přesné údaje o transakcích s Maďary zůstanou tajné.

5.4 Mosad le - Alija Bet⁹⁹

Příliv uprchlíků však nezačal až se vznikem samotného státu. Lidé do země přicházeli už v letech předešlých.

Organizace, která zaštiťovala příliv imigrantů, se nazývala Mosad le – Alija Bet, takzvaná „Organizace pro ilegální imigranty“. Nejdůležitější období působení této organizace bylo v letech po

---

⁹⁷ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 100.

⁹⁸ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 101.

⁹⁹ Mosad le – Alija Beit: Organizace pro „Přistěhovalce B“ (ilegální přistěhovalce) zřízená Haganou r. 1938 a působící do roku 1948.

ukončení druhé světové války, kdy existovala Britská Mandátní Palestina.

Na starost měla pašování Židů ze zemí, kde jim hrozilo nebezpečí nebo jim nebylo povoleno zemi opustit a odejít na území ještě neexistujícího státu Izrael. Operovala v rozporu s britskými restrikcemi ohledně imigrace. Starala se tedy hlavně o jejich transport, ať po souši, vodě či vzduchem. Spolupracovala se sionistickým hnutím, avšak působení jejích agentů bylo „přísně tajné“.¹⁰⁰ Jejich nejslavnější akcí se stalo dopravení lodi Exodus do Izraele.¹⁰¹

Jednalo se o rozrostlou síť tajných akcí a navazování kontaktů s množstvím povinností.¹⁰² Úspěchy těchto operací často závisely na rozdávání úplatků na všechny strany. Většinou byly úplatky přijímány. Efraim Shilo se později o korupci a tehdejší situaci vyjádřil následovně: „Tu a tam se objevovala korupce. Byla to šílená operace v šíleném období. Je nesmyslné hledat racionální úvahy nebo racionální akce.“¹⁰³

Po vzniku samostatného státu už tato organizace nepůsobila samostatně, stala se součástí imigračního oddělení a Židovské agentury. Bylo to mimo jiné nutné opatření, jelikož Mosad operoval se značným jměním bez jakékoli kontroly a tomu bylo potřeba zabránit. To však nic nemění na faktu, že i přes minimální informovanost veřejnosti o jednání Mosadu se tato organizace později považovala za hrdinnou a mnoho lidí jí vděčí za svůj život.¹⁰⁴

---

¹⁰⁰ Viz příloha č. 5. Fotografie lodi Exodus přivážející ilegální imigranty. Exodus se stal symbolem Mosadu.

¹⁰¹ MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 1999*. Str.: 183.

¹⁰² THE PALYAM AND ALIYA BET WEBSITE. *Ha'Mossad Le'Aliya Bet* [online]. [cit. 2014-3-28].

¹⁰³ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 105.

¹⁰⁴ The Palestine Post, 16. března 1950, Str. 4. [online]. [cit. 2014-4-7].

5.5 Propaganda

Vyslanci Izraele, pracující na přílivu občanů židovského původu, neměli na starost pouze jejich přepravu. Měli dále za úkol propagovat sionistickou myšlenku, jinými slovy řídili propagandu za účelem zvyšovat procento nových migrantů.

Na většině míst, kde vyslanci operovali, se také řídili tím, že imigrační procesy a „aktivace“ Židů se sama neudělá, tudíž musí být motivováni a organizováni. Propaganda zasahovala Židy v mnoha směrech přes komunální a sociální aktivity, kurzy hebrejštiny, různé výcviky a jiné prostředky. Metody propagandy také zahrnovaly určité zastrašování potenciálních účastníků imigračního procesu. Byl na ně vyvíjen nátlak v podobě hrozby, že když neopustí své místo hned, nemuselo by jim to být umožněno později a že Mosad společně se sionistickým hnutím může zajistit hladkou cestu a podporu pouze po určitou dobu. Poté prý už bude pozdě a nebude možnost jim nijak dále pomoci.

V zájmu propagandy však nebylo obeznámit lid s tím, v jakých podmínkách budou muset žít, pokud se rozhodnou k odchodu. Proto rozhodl Itzhak Refael, muž tehdy stojící v čele imigrantského oddělení, že dopisy posílané již přesunutými Židy a směřující k jejich rodinám musejí procházet cenzurou. Důkazem toho je úryvek z dopisu imigranta ze severní Afriky, který se ke svému adresátovi nikdy nedostal: *„Lhali mi. Chci se nadobro vrátit. Pokud neodejdu do týdne, nejspíše vyhladovím. Snažně prosím, žebrej, půjči si, krad', zastav vše, co máš, jen mi prosím tě pošli peníze, jinak nevydržím ani další týden... Toto je bezbožná země“*¹⁰⁵

---

¹⁰⁵ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 108 – 109.

Mosad se však v náboru stále činil a byl velice radikální v přesvědčování lidí k odchodu. Vytvářel tlak na zvyšování kvót pro imigraci a předkládal velice znepokojující informace o situaci Židů v jiných zemích, i když ne vždy byla situace tak vážná. Itzhak Rafael se k těmto praktikám přikláněl svým pragmatickým názorem, jako například vyjádřením: „*Podmínky v Libyi nejsou tak špatné. Hrozí, že tento zdroj imigrace brzy dojde.*“ Právě díky jeho přičinění bylo do Izraele dopraveno velké množství Židů z mnoha zemí. Staral se také o zlepšování jejich podmínek pro život.¹⁰⁶ Sionistická exekutiva byla v té době také pro: „*I Židé, kteří nechtějí odejít, k tomu musí být přinuceni.*“

107

Někteří, jako například Giora Yoseftal, další muži řídící imigrační procesy, však ukazovali i více sebekritický názor na propagandu a zatajování nepříjemných informací příchozím Židům. Yoseftal se vyjádřil stroze: „*Lidé byli jednoduše povedeni*“¹⁰⁸

5.6 Důvody samotných imigrantů pro příchod do Izraele

Rozhodnutí o příchodu do nové země se výrazně lišila případ od případu. Mnoho lidí přicházelo, protože nemělo jinou možnost. Někteří, protože věřili v sionismus a tedy také věřili, že jejich místo je v Izraeli. Další zase jeli ze striktně náboženských důvodů. Často lidé opouštěli své domovy, protože odcházeli jejich rodiny a přátelé. Působily na ně obavy, že by mohli zůstat osamoceni a neexistovaly by nadále komunity, ve kterých se cítili jako součást celku a měli pocit bezpečí.

---

¹⁰⁶ JOFFÉ, Lawrence. *Yitzhak Rafael – Politician who welcomed immigrants to Israel* [online]. [cit. 2014-3-28].

¹⁰⁷ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 110.

¹⁰⁸ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 108.

V některých případech zapůsobila i zmiňovaná propaganda. Lidé se báli, že další šance na odchod už nebude.

K důvodu, že lidé neměli jinou možnost, se váže hlavně to, že v některých státech byli Židé perzekuováni. Ať už kvůli ideologické příslušnosti nebo obecně, kvůli přístupu daného státu k Židům. Například ti Židé, kteří žili ve východní Evropě, kde ve velké části fungoval komunistický režim, měli problémy. Chtěli zůstat v kontaktu se svými blízkými v Izraeli, což jim často bylo zakazováno. To pro ně byl mnohdy další důvod k cestě do Izraele. Pro některé bylo zase rozhodnutí vrátit se zapříčiněno tím, že Izrael vyhrál svou válku, což brali jako znamení.¹⁰⁹

Problém ale vězel v tom, že ne všichni Židé, kteří se chystali emigrovat, upřednostňovali Izrael jako místo určení. Chtěli odejít, ale ne nutně do Izraele. Kdyby měli jinou možnost, šli by jinam.¹¹⁰ Údajně bylo jejich zájmem pouze vydělat peníze. Ale podle mého názoru se jim nelze úplně divit, že se báli do Izraele jít. Určité informace o nezaměstnanosti, špatných ubytovacích podmínkách a nejistotě pro přistěhovalce se k nim dostávaly. To vše oddalovalo jejich rozhodování.

Myšlenka sionismu tedy utrpěla celkem velkou ránu. Přestože celkový počet židovských imigrantů je úctyhodný, do Izraele se nikdy, ani do dnešního dne, nenavrátila většina Židů žijících v diaspoře. Ne z důvodů, že by jim to nebylo umožněno, ale z jejich vlastní vůle. Na druhou stranu by se však ani všichni do Izraele nevešli, tudíž by bylo i nemožné je dostat zpět všechny.

---

¹⁰⁹ SCHNEIDER, Jan. *Israel – Since the Founding of Israel* [online]. [cit. 2014-4-7].

¹¹⁰ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 114 – 115.

5.7 Nelibost a první kempy

Nedá se přímo říci, že imigranti by byli nechtění. Izrael jich samozřejmě chtěl co nejvíce, ale to s sebou neslo i určité následky. Nový stát potřeboval lidi, kteří byli schopní a mladí, „pracanty a bojovníky“. Mezi nově příchozími však byli i lidé, kteří byli například tělesně indisponováni, nemocni či mentálně postiženi a v neposlední řadě i staří lidé. Komentář vyřčený Giorem Yoseftalem vstoupil do povědomí a byl následující léta často opakován: „*Izrael chce imigraci, ale Izraelci nechtějí imigranty.*“¹¹¹ Projevy nevole k imigrantům se projevují i dnes, například k imigrantům z Afriky.¹¹²

Dále bylo pro některé lidi důležité, s jakým přesvědčením do země „noví“ Židé přicházejí. Zda jde o budovatele a lidi s nějakým snem, hlásící se k určitým politickým stranám, či jde o „pouhé“ uprchlíky. Lidé pohlíželi na nově příchozí ovlivněni předsudky a emocemi. Často byli považováni za „ty druhé“. Problém byl v tom, že mnozí lidé se považovali v první řadě za Izraelce a poté až za Židy. Stát jim byl mnohdy mnohem přednější než původ. Později se hovořilo o tom, že to, o čem se mezi lidmi mluvilo, nemělo nic společného se sionistickou myšlenkou.

Při jednáních o imigraci se dokonce na přicházející Židy pohlíželo z hlediska jejich „hodnoty“ pro stát. Hovořilo se o „lidském materiálu“. I když jednání neskončila žádným rozhodnutím, některé skupiny Židů stejně v následujících letech trpěly ústrky a diskriminací a to někdy pouze kvůli svému původu a ne kvůli svým kvalitám.

Přestože si Izrael nemohl dovolit nové imigranty nepřijímat, způsobovali tehdy noví imigranti nesnáze státu bojujícímu za vlastní

---

¹¹¹ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 117.

existenci. Situace díky zmíněným předsudkům, ale i kvůli nepochopením jednotlivých stran občas hraničila až se sociální nesnášenlivostí z řad původních obyvatel k nově příchozím. To uvedla Atara Mintzová, působící jako zdravotní setra ve Válce za nezávislost.¹¹³

Příkladem byla komunita Židů z Jemenu dopravená do Izraele operací „Létající koberec“.¹¹⁴ Už jen jejich přesun ze země byl velice složitý a vyčerpávající pro mnoho z nich. Byli přepravováni po poušti do táborů v Adenu, odkud byli bráni do Izraele. Samotná cesta pro ně však byla mnohdy velice složitá. Například kvůli velké pravděpodobnosti, že budou po cestě přepadeni.¹¹⁵

Za války někteří uprchlí jemenští Židé pomáhali vybojovat svobodu Izraeli, ale poté, co jich mnoho dorazilo po válce, nebylo o ně adekvátně postaráno. A to přes to, že se jednalo o komunitu nesoucí jednu z nejstarší z tradic židovského dědictví. Mnoho z nich přijelo nemocných. A například úmrtnost dětí v kempech byla alarmující.

Byli pracovití a země je potřebovala, ale nebyli za svou práci ohodnocováni adekvátně oproti jiným komunitám. Celkově jich přijelo přes 70 000, 45 000 z nich během „Létajícího koberce“. Mohli se zdát údajně nebezpeční pro stát. Po několika letech vyšlo vyjádření ministerstva sociálních věcí, že v té době se s nimi zacházelo jako s „primitivy, bezmocnými a defektivními“. Jejich chování bylo považováno za nežádoucí z části kvůli tomu, že se zdáli nebezpeční a z části kvůli tomu, že nepocházeli z Evropy.¹¹⁶ Právě oni tvořili střed

---

¹¹² *Israel the worst place for African immigrants* [online]. [cit. 2014-4-7].

¹¹³ GILBERT, Martin. *Izrael – dějiny*, str.: 265.

¹¹⁴ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Immigration to Israel: Operation Magic Carpet – Airlift of Yemenite Jews* [online]. [cit. 2014-3-30].

¹¹⁵ Viz příloha č. 6. Jemenští Židé nastupující do letadla směrem Izrael v Adenu.

¹¹⁶ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 180 – 191.

celého konfliktu mezi veterány a nově příchozími, mezi Evropany a Židy z Orientu.¹¹⁷

Doba to pro ně určitě nebyla lehká, ale dle mého názoru nebyla lehká pro nikoho. Izrael se nejprve musel zorientovat, aby vytvořil fungující systém rovný pro všechny. Dokazuje to například to, že toto utlačování již během několika let vymizelo.

5.8 Vyjádření Tisku

Poté co masová imigrace byla v rozkvětu, své obavy vyjádřily i některé noviny, jako například Yediot Aharot.¹¹⁸ Jednalo se o strach z přílivu Židů z Evropy, z těch, kteří přežili holocaust: *„Jsou líní. Zvykli si na život z veřejných peněz. Už stihli ukrást 20 000 talířů a 18 000 vidliček, teď kradou pytle s jídlem. Kvůli tomu musely být postaveny ozbrojené stráže před sklady.“*¹¹⁹

Takovýto výrok byl dle mého názoru velmi kontroverzní. Přes smutný fakt, že Židé přeživší holocaust nebyli společností přijímáni a nebyli bráni jako rovnocenní občané, bylo důležité je do Izraele dostat, aby si samotný Izrael nezkazil jméno. Alespoň z dnešního pohledu.

Negativita z novinových článků postupem času mizela. Místo ní se objevovaly popisy o obecných podmínkách v kempech a o chování komunit z Orientu. Mnohdy totiž byly méně vyspělé než Židé z Evropy. To dokládá článek o demonstraci v samotném táboře z ledna roku 1950, kdy imigranti z Blízkého východu bojovali za lepší podmínky v táboře.¹²⁰

---

¹¹⁷ Viz oddíl Kdo má přednost

¹¹⁸ NATIONAL LIBRARY OF ISRAEL. Maariv [online]. [cit. 2014-3-31].

¹¹⁹ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 159.

¹²⁰ The Palestine Post, 13, ledna 1950, Str. 3. [online]. [cit. 2014-4-8].

5.9 Bez rozdílů

Jednání o omezení imigrace skončila bez schválení, jelikož vláda s Ben Gurionem v čele si byla vědoma toho, že každá skupina, nezáleží odkud a jak vyspělá, může zemi něco přinést. I ti, kteří vypadají jako nevzdělaní divoši, budou mít možnost se adaptovat. Jsou tvárnější a mohou posílit spirituální hodnotu státu. A když si ti lidé uvědomí váhu evropských kultur, nemusí už docházet k separaci skupin a vznikne jedna silná komunita. Ale jak bylo výše uvedeno, představy se nedokázaly naplnit přesně tak, jak bylo v plánu. Alespoň ne v průběhu prvních pár let fungování státu.¹²¹

5.10 Umístění

Jak imigranti přicházeli, bylo jasné, že pro ně nebudou stačit místa opuštěná arabskými uprchlíky. Židovská agentura se tedy snažila zabezpečit první imigrační tábory, vytvořené většinou z bývalých britských armádních táborů. Problémem však bylo, že Britové při svém odchodu tábory značně poškodili. Zničili sociální zařízení, vymlátili okna a dveře, dokonce nějaké budovy srovnali se zemí.¹²²

Příliv lidí byl však mnohem vyšší, než se čekalo. Opravy táborů tedy byly dělány ve spěchu a nedlouho na to vyšlo najevo, že nebyly úplně adekvátní.

---

¹²¹ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 155 – 158.

¹²² SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 124

Tyto imigrační tábory se postupně, se stále trvajícím přílivem imigrantů, měnily. Utvářely se z nich vesnice s pracujícími lidmi a vznikaly nové „pohodlnější“ transitní tábory nebo jinak Maabaroty.¹²³

5.11 Podmínky v táborech

Tábor Shaar Haaliya by jedním z kempů, kam po příjezdu mířilo velké procento imigrantů a odtud měli být posíláni dál. Sloužil jako takový „zadržovací kemp“.¹²⁴ Zde noví občané procházeli oficiálním procesem imigrace. Vyřizovaly se zde oficiální dokumenty, prohlížela se zavazadla, registrovala se osobní data nových přistěhovalců a dělala se zde zdravotní vyšetření. Od obecných zdravotních prohlídek přes prohlídky oční a kožní, také krevní testy, vyšetření na pohlavní nemoci a mimo jiné rentgeny plic. Mladí lidé byli očkováni proti tuberkulóze. Účastníci však později vzpomínali, že nejvíce ponižující bylo, když si každý musel svléct šaty a poté byl desinfikován pomocí DDT.¹²⁵ Nebylo divu, že novinář pozorující proces příjmu se vyjádřil takto: „*Imigranti se stávají pouhým číslem.*“¹²⁶ V tomto táboře měli původně přistěhovalci strávit tři dny až týden, avšak se stále se zvětšujícím počtem příchozích se doba strávená v tomto táboře nepříjemně prodlužovala.

Když Shaar Haaliya „slavil“ první rok fungování, v deníku Palestine Post uvedli, že za pouhý rok fungování tábora se zde takto podobně „zaregistrovalo“ skoro 120 000 lidí a začala zde jejich pomalá evoluce z imigranta na právoplatného občana země.¹²⁷

---

¹²³ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Ma'abarah* [online]. [cit. 2014-3-31].

¹²⁴ Viz příloha č. 7. Fotografie Židů v táboře Shaar Haaliya.

¹²⁵ Charakteristika DDT dostupná z: <http://www.irz.cz/repository/latky/ddt.pdf>

¹²⁶ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 119.

¹²⁷ The Palestine Post, 14. března 1950, Str. 3. [online]. [cit. 2014-4-1].

Tábory sice byly pod určitým dozorem a obehnaný zdí, nezajišťovalo to však omezení volného pohybu. Stráž nebyla příliš ostražitá a zdi měly trhliny. Tudíž kdo chtěl ven, mohl ven a kdo chtěl dovnitř, ten mohl dovnitř. Imigranty navštěvovali příbuzní, podnikatelé zde hledali levnou pracovní sílu. Nacházeli se zde i zloději, kteří kradli imigrantský majetek. Vzkvétala zde také prostituce.

Vše probíhalo v naprosto různorodé společnosti. Setkávali se zde Židé ze všech koutů světa. Jednalo se o velice matoucí skupiny mladých i starých lidí, mnohé z nich s dětmi. Židé byli zmatení a bezmocní.¹²⁸

Po odchodu z těchto přechodných táborů se Židé dostávali do opravdových imigračních táborů, které se často na dlouhé měsíce staly jejich domovy.

5.12 Geldblumův den

Situaci imigračních táborů celkem věrně popisuje Arye Geldblum, tehdejší dopisovatel pro deník Haaretz. Aby získal objektivní pohled na situaci v kempech, strávil pod falešným jménem měsíc v imigračním táboře.¹²⁹

Popis průběhu dnů z pozice zúčastněného člověka se zdá být velice objektivní, tím více, přihlédneme – li k tomu, že pozorování věcí kolem sebe bylo jeho „úkolem“.

Hned po příchodu a registraci do tábora dostal tři kupóny. Tyto kupóny byly určeny na výdej jídla. Místní úředník mu řekl, že

---

¹²⁸ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 118.

¹²⁹ LEVIN, Lital. *Jewish Agency: We discriminated against North Africans* [online]. 2011 [cit. 2014-4-1].

následující den si musí stoupnout do fronty a vyčkat na další kupóny, jelikož bez nich nedostane žádné jídlo.

Následně byl poslán na jakousi ubytovací správu, kde mu byly přiděleny dvě vlněné deky, prostěradlo a kostka mýdla. Jak poznamenal, deky byly s jistotou již použity, ale poté nevyprány. Pak si šel hledat lůžko.

Na jedné straně byly stany, na druhé budovy připomínající haly se střechou z plechu. Když procházel dveřmi spojujícími jednotlivé haly, zjistil, že všude to vypadá skoro stejně. Ohromné množství postelí, všechny vyskládané vedle sebe. Všude se válelo oblečení, kufry, kuchyňské potřeby, dalo by se říct, že vše bylo všude. V každé hale bylo nezanedbatelné množství lidí. Aby si místo ke spaní našel, musel se k němu prodat.

Když si našel lůžko, vydal se do jídelny, aby mu byl vydán oběd. Po 35 minutách se dočkal, avšak musel jíst rukama, jelikož k dispozici nebyly žádné příbory. Imigranti je totiž všechny rozkradli. Následná večeře se skládala z pěti zelených oliv, plátku sýra a kousku chleba.

Když nastal večer, z každého rohu se ozývaly různé příběhy, spojující jednotlivé skupiny, ať už ohledně minulých pogromů, příběhů z koncentračních táborů či cokoli jiného. Vyvstávalo také téma, co budou jednotliví lidé dělat a kde budou bydlet, až opustí brány tábora.

Noc se však také nenesla ve znamení ticha a klidu. Jak Geldblum poznamenal, že halou plnou lidí se nesl nepříjemný zápach z toho, jak si lidé sundali své boty a ponožky a ten zápach přetrval celou noc. Stále nebyl klid, lidé se pořád někam přesouvali a chodili, vydávali různé zvuky, některé skupiny popíjely alkohol. Navíc zhasnout světlo v hale bylo nemožné, jelikož vypínač světla byl v jiné hale a tam

se zřejmě ještě ke spánku nechystali. Když však světlo zhaslo, bylo slyšet pobíhání myší, často bylo slyšet i to, jak lidé vykonávají potřebu přímo na místě v hale do různých nádob.

Ať už během dne nebo večer, lidé skoro neměli šanci se umýt. V některých kempech totiž nebyla ani zařízení zajišťující tuto možnost. Tam kde byla, byla druhou stranu neúměrně špinavá. Stejně to bylo i s toaletami, když někde byly. Toalety tedy povětšinou zajišťovaly jednoduché díry v zemi.

Ráno, když si Geldblum šel pro snídani, lidé už dávno stáli ve frontách na další denní přiděl kupónů.¹³⁰

5.13 Nepříjemná realita

Situace byla stále složitější. Tábory byly čím dál více přeplněné a podmínky v nich byly mnohdy kritické.

Začátkem roku 1949 pobývalo v imigračních táborech přibližně 28 000 lidí, tedy zhruba každý čtvrtý imigrant, který do Izraele přišel. Průměrně pak v táborech lidé pobývali mezi čtyřmi až šesti týdny. Koncem stejného roku se však populace v táborech znásobila a bylo jich již přes 90 000. V silách státu nebylo možno stavět nové ubytovací jednotky pro imigranty dostatečně rychle, vzhledem k jejich vysokému přílivu. Tím se zvedala i doba strávená imigranty v táborech až na měsíce.

Situaci popsanou Geldblumem, že podmínky v táborech jsou nepříjemné, potvrzuje i výrok Zvi Hermona: „*Není přehnané tvrdit, že podmínky byly lepší v uprchlických táborech po válce v Německu.*“¹³¹

---

¹³⁰ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 119 – 123.

Vyvstávaly také problémy s dodávkami jídla. Zásoby totiž docházely a hrozilo, že lidé zůstanou hladoví. Přišla úsporná opatření a vydávalo se méně jídla. Někde probíhaly i demonstrace. Palestine Post však připomínal, že je to vše způsobené spíš obecným zneklidněním lidí ze současné situace. Jak uváděl, vždy se čas od času objeví nějaká krize a lidé si musejí uvědomit, že poté co Izrael vyhrál válku za svou nezávislost, bude také chvíli trvat, než se podaří situaci, jak ekonomickou, tak sociální, ustálit.¹³² Tyto nenásilné články, dle mého, působily velmi dobře k uklidnění širší populace.

Tato uklidnění však nic neměnila na věci, že přeplněnost, nedostatek zdravotnického zařízení a zdravotníků a špatná výživa způsobovaly zhoršení zdravotního stavu u mnoha imigrantů. Ti, kteří již přijeli nemocní, stávali se nemocnými ještě více. Epidemie nebyly ničím výjimečným. Nebyl dostatek lékařů k tomu, aby vůbec mohli vyšetřit všechny, kteří byli přivezeni na kliniky a do nemocnic, včetně dětí. Tento problém se netýkal jen lidí již žijících v Izraeli, ale i lidí čekajících v táborech mimo Izrael, čekajících na přesun.¹³³

Děti nechodily do školy, jelikož v táborech nebyly ani školy, ani školky. Většina obyvatel táborů navíc nepracovala. Nikdo nevěděl, jak dlouho budou muset v táborech pobývat, což jen prohlubovalo jejich depresi. Žili v ponižujících podmínkách s neustálým strachem o svou budoucnost. Problémy dle mého nešlo v danou chvíli vyřešit během několika týdnů a bezmoc byla cítit i na vyšších místech, například z úst Giora Yoseftala: *„Ničíme tyto lidi a nutíme je degenerovat. Nejde s tím však nic dělat, jen tiše zoufat.“*¹³⁴ Nutno dodat, že Yoseftal měl obavy již dříve, když se vyjadřoval k vládě ve smyslu, že chtějí imigraci, ale

---

¹³¹ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 124.

¹³² The Palestine Post, 26. dubna 1949, Str. 1. [online]. [cit. 2014-4-2].

¹³³ The Palestine Post, 18. října 1949, Str. 3. [online]. [cit. 2014-4-8].

nezajímá je absorpce. Dřívější vyjádření Rafaela k tomuto tématu se však zdálo o něco více pragmatické: „*Dle mého mínění není nic špatného na tom žít chvíli ve stanech.*“¹³⁵

Jednoduše přišla masová imigrace, ale stát nebyl připraven ji okamžitě přijmout. Nade vším tím se však vznášela trpká ironie toho, že Židé drželi ostatní Židy v táborech. Nedávné vzpomínky byly čerstvé a mohlo to vypadat, jako by se vůbec nepoučili.

Většina nových přistěhovalců však nežila v táborech. Ostatní osidlovali nové vesnice či vesnice opuštěné Araby. Opět ale osidlování nebylo vždy jednoduché. Na mnoha místech se lidem žít nechtělo, bylo obtížné se tam uživit. Ne všude tedy přicházel okamžitě ten pohádkový úspěch. Navíc ne všichni přistěhovalci si přáli stát se farmáři. Někteří ani nebyli dostatečně vycvičeni na to, aby se stali soběstačnými farmáři, což byl původně jeden z cílů. Motivace hrála velkou roli. Někteří se na novém území usadit chtěli, někteří již měli zkušenosti se zemědělstvím a někteří byli ochotni vyzkoušet nový způsob života. Někteří však byli přesvědčováni k farmaření ze strany Židovské agentury a část z nich k tomu byla dokonce regulérně přinucena.¹³⁶ Navíc v době, kdy byl stále ještě relativní dostatek opuštěných domů a vesnic po Arabech, byly tyto lokality osidlovány těmi, kteří přišli jako první. To byli převážně Evropané. Tudíž Židé, kteří přijeli později z arabských zemí, našli místa už obsazená. Upřednostňování Židů z Evropy v tomto případě znamenalo prohlubování nerovnosti mezi skupinami. Ostatní se totiž museli usidlovat na místech méně lukrativních či atraktivních pro budoucí život.¹³⁷ Vypadalo to, že „lepší lidé dostávají lepší půdu“. To pramenilo i z již zmíněných předsudků

---

¹³⁴ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 126.

¹³⁵ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 104.

¹³⁶ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 130.

jako názory o nevyspělosti, neschopnosti se adaptovat a z obecně negativního přístupu například k Židům ze severní Afriky. Tudíž i oni museli snášet ústrky.¹³⁸ Podle mě šlo spíše o to, že Židé ze severní Afriky byli ti nejchudší z přicházejících Židů, tudíž nepředstavovali tak perspektivní komunitu.

Ten okamžitý úspěch nepřicházel z různých důvodů. Některé vesnice nebyly způsobilé k obývání, některým chyběla jak elektřina, tak voda a některé byly mimo jakékoli cesty, tedy i doprava zásob nebyla jednoduchá. Navíc mnoho z příchozích si nedokázalo hned osvojit metody kooperace, což situaci dále ztěžovalo. A jelikož, jak už bylo zmíněno, někteří neměli žádné zkušenosti se zemědělstvím, museli jim pomáhat různí instruktoři, aby si lidé osvojili alespoň základy.

Kibucy také nové osadníky většinou nepřijímaly, ujaly se pouze několika tisíc lidí. Další nové kibucy však také často nevznikaly. Tyto farmářské komunity přijímaly zhruba dva z deseti imigrantů. Zbytek lidí se uchýloval do měst, kde však musel také čelit strádání. Z toho následně propukaly po městech demonstrace nových imigrantů dožadujících se práce a jídla. Zde totiž situace také nebyla ideální.

5.14 Golda staví

Mezitím probíhala výstavba tisíců ubytovacích jednotek ve všech městech a městečkách. Výstavba spadala do jurisdikce ministerstva práce, kterému velela Golda Meirová.¹³⁹ Stavěly se malé dvoupodlažní budovy, s jedno nebo dvoupokojovými byty, a také dřevěné chaty, jelikož bylo nemožné stavět zděné budovy dostatečně rychle.

---

¹³⁷ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 168.

¹³⁸ LEVIN, Lital. *Jewish Agency: We discriminated against North Africans* [online]. 2011 [cit. 2014-4-8].

¹³⁹ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Golda Meir* [online]. [cit. 2014-4-8].

Zprvu se na Goldu snášela kritika ohledně zmíněných dřevěných chat. Opozici se zdálo nedůstojné ubytovávat nové imigranty v těchto chatách. Ona si však svá rozhodnutí dokázala před opozicí obhájit. Věděla, že jiná možnost, než je dát do provizorních dřevěných chat nebyla.¹⁴⁰ Dobový tisk také nebral dřevěné chaty jako něco nedůstojného, naopak bral je spíše jako symbol nového začátku pro spoustu lidí a popisoval situaci jemenských Židů v oblasti Jeruzaléma.¹⁴¹

Dle Yoseftala ale stále hrozilo riziko, že se systém zhroutí. Ubytovací jednotky byly stavěny pomalu a údajně byly předražené. V táborech se také prý tísnilo více lidí než bylo únosné. Návrh, aby armáda vyklidila některé prostory a poskytla je imigrantům, byl zamítnut. Gurion sice s imigranty soucítil, ale zároveň upozorňoval, že situace není tak špatná, jak se zdá. Odpůrcům odpověděl: *„Nechápu tento bojácný přístup, že lidé nesmějí bydlet ve stanech. My je rozmazlujeme. Lidé mohou žít ve stanech roky. Kdokoli to nechce, neměl sem přicházet.“*¹⁴²

5.15 Vznik Maabarotů

Lidé žijící v kempech tvořili značné množství populace, neměli zaměstnání a nevlastnili v podstatě nic. Jejich nálada znepokojovala i politiky. Báli se, že by se lidé mohli vzbouřit a způsobit „revoluci“.

Vláda tedy na začátku padesátých let, po dvou letech existence státu, přišla s opatřením. Začala přistěhovalce přesouvat do pracovních vesnic. S tím však přišel i následující problém. Někteří

---

¹⁴⁰ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 133 - 134.

¹⁴¹ The Palestine Post, 24. března 1950, Str. 7. [online]. [cit. 2014-4-8].

¹⁴² SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 135.; Viz příloha č. 8. Stany v imigračním táboře Beit Lid. Prosinec roku 1949.

imigranti nechtěli tábory opustit, chtěli dále žít z výdajů státu. Židovská agentura na ně tedy vyvíjela nátlak, a dokonce zhoršovala podmínky v táborech, aby docílila toho, že je lidé opustí.

Z některých pracovních vesnic se stal nový domov pro imigranty napořád a z těch dalších se staly nové transiční tábory zvané Maabaroty.

Život v nich byl pro mnohé jednodušší. Podmínky samozřejmě stále nebyly ideální, obyvatelé žili stále na pokraji společnosti, ale přesto tyto tábory značně zlepšily situaci Židů v nich žijících. Pro imigranty, kteří přišli až do Maabarotů, byly však podmínky stále dostatečně děsivé.

Nejčastěji byly stavěny na předměstích či poblíž měst. Lidé začali pracovat, i když sehnat práci také nebylo jednoduché. Děti začaly chodit do školy. Škola a vyučování, byť značně improvizované, bylo dětem poskytnuto. Fungování klinik se také zlepšilo, i přes stále přetrvávající nedostatek vybavení a personálu.¹⁴³

Počet lidí obývajících Maabaroty se v průběhu 50. let více a více snižoval a poslední byly zavřeny v první polovině 60. let. Z některých se dokonce stala města.¹⁴⁴

5.16 Kdo má přednost

Od počátku však byl problém v tom, že absorpce nových imigrantů do společnosti neprobíhala tak, jak bylo zapotřebí. Nevypadalo to, že by stará společnost chtěla přijmout tu novou

---

¹⁴³ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 136 – 137.

¹⁴⁴ JEWISH VIRTUAL LIBRARY. *Immigration to Israel: Introduction and Overview* [online]. [cit. 2014-4-3].

s nadšením. Poté co „staří“ vyhráli válku a získali zemi, už neměli zájem starat se o nové přistěhovalce.

Nenapomáhaly tomu ani časté stížnosti od již usedlých farmářů, že jim imigranti chodí krást úrodu a chovají se jako cikánské gangy. Některá města měla díky těmto problémům obtíže vůbec zajistit vlastní fungování.¹⁴⁵

Obecný názor byl, že stát nedělal dostatek pro to, aby se imigranti zapojili do budování státu. Většina oslovených se vyjádřila, že nejvíce potřební by byli v zemědělství. Problém byl, že noví imigranti nechtěli dělat to, co nechtěli dělat již rodilí Izraelci.

Ne na všechny se však snášela kritika. Asi to přispívalo k zlepšení veřejného mínění. Palestine Post popravdě nové farmáře celkem chválil. I ti, kteří předtím neměli žádné zkušenosti s farmařením a prací toho typu, byli údajně velice schopní. Problémem však bylo, že půda jim určená k farmaření nebyla dostatečně veliká a museli se uchýlovat i k práci mimo své pozemky.¹⁴⁶

Během roku 1949 byly také propuštěny tisíce vojáků z armádní služby. Ti však také potřebovali zajistit ubytování. Mnozí z nich byli válkou poznamenáni a také se nechtěli vrátit ke svým původním povoláním. Většina populace měla za to, že vojáci by měli dostávat přednost před imigranty. Jak v ubytování, tak v zaměstnání. To způsobovalo střety mezi veterány a imigranty.

Ben Gurion upřednostňoval spíše vojáky, ale problém se snažil řešit. Na namítání, že lidé v imigračních táborech zlenivěli a jen se přiživují na státu, přišel s myšlenkou, že by měly vzniknout „pracovní

---

¹⁴⁵ SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. Str.: 148 – 149.

¹⁴⁶ The Palestine Post, 26. prosince 1949, Str. 2. [online]. [cit. 2014-4-3].

brigády“, které by imigranty naučily pracovat, vracet se zpět do normálního života, pomoci jim naučit se hebrejsky a obecně stát se občanem státu. Měly fungovat jako jakési záložní jednotky. Měli v nich fungovat imigranti od 18 do 45 let. Kvůli dohadům a nakonec i komplexnosti celého plánu tento návrh padl.¹⁴⁷

Fungující systém se tedy musel nadále utvářet svým tempem. Po malých krocích, ale se stálým progresem. Tím bych se vrátil ke Geldblumovu vyjádření, že vždy se čas od času objeví nějaká krize.

Dalo by se říci, že od počátku 50. let se imigrantská otázka a obecně otázka fungování Izraele posunovala kupředu. Z kritické situace se stát během několika let začínal vzpamatovávat.

---

¹⁴⁷ SEGEV, Tom. 1949 *The First Israelis*. Str.: 152 – 154.

6 ZÁVĚR

Vyústěním Války za nezávislost byla potupující porážka arabských vojsk. Izraelská armáda tedy zaznamenala velký úspěch, takový, s jakým ani ona samotná zprvu nemohla počítat, smutným faktem však byl vysoký počet ztrát na životech. Rozšíření armády zajišťovalo relativní bezpečnost a také zaměstnání značného počtu obyvatel. Mohla se poté také věnovat humanitárním akcím na vlastním území. Vítězstvím ve válce však problémy nového státu ve vztazích s okolními zeměmi plně neutichly a probíhají až do dnešního dne.

Izrael v období války musel také řešit to, kdo stát vlastně bude řídit. Dočasně situaci řešila prozatímní vláda. Bylo však jasné, že její dlouhodobé fungování je nepřijatelné, jelikož válka nebyla jedinou překážkou ve formování státu. Stále se zvětšoval počet nových imigrantů, a to ještě dlouho před tím, než byl v dohledu konec války. Například rok 1949 se stal rokem, kdy do země dorazil největší počet imigrantů, v žádném jiném následujícím roce již nepřišel takový počet „nových“ židovských občanů. Bylo jich více než 250 000. Starost o ně přebíraly nevládní organizace, které musely i samy shánět finance na jejich absorpci. Když už bylo jasné, že Izrael v dohledné době válku vyhraje, bylo rozhodnuto, že budou vyhlášeny historicky první oficiální volby. Ty dle předpokladů vyhrála Ben Gurionova strana Mapaj, která následně vytvořila vládnoucí koalici. Vznikem fungující vlády se utvořila silná páka pro řešení všech aspektů týkajících se chodu státu a stabilizace situace v období prvních let jeho chodu. Ne vždy se však problémy vyřešily okamžitě po jejich vzniku.

Jak jsem již vyjádřil v jedné z kapitol, přišla masová imigrace, ale Izrael nebyl schopen ji okamžitě přijmout. Nebyl dostatek míst v imigračních táborech a podmínky v přeplněných táborech byly tristní.

Lidé trpěli nemocemi, mnozí umírali. Nebyl dostatek financí ani práce pro všechny nově příchozí. K tomu došlo proto, jelikož si nikdo nedokázal představit, že míra imigrace bude takto obrovská.

Proces začlenění imigrantů běžel, jenže nebyl dostatečně rychlý, což se projevovalo na náladě lidí v táborech i lidí, kteří již v Izraeli žili. Projevovala se i nevěle a diskriminace vůči novým imigrantům. Někteří popisovali Izrael jako místo „dvou světů“ či „dvou národů“. Takový byl v prvních letech názor na některé židovské komunity.

Diplomatické styky státu a dodržování cesty za určeným cílem, a tím bylo přijmout co nejvíce imigrantů, dospěly k částečnému zlomu začátkem 50. let. Dařilo se stavět nové ubytovací jednotky a vznikaly nové imigrační tábory zvané Maabaroty. Podmínky v Maabarotech měly stále daleko k dokonalosti, ale byl to sedmimílový krok od předešlých imigračních táborů. Započala doba opravdového pokroku. Dokazuje to i fakt, že Maabaroty jako takové vymizely během následujících deseti let. To znamená, že se podařilo absorbovat statisíce Židů a začala se vytvářet nová společnost.

Na světě neexistuje mnoho zemí, které musely vzniknout za tak složitých podmínek a okolností a které by se o svou pozici musely stále prát i v dnešní době. Izraelský národ si svou zarputilostí a soudržností, formovanou po tisíce let, vydobyl své místo ve světě. V mé bakalářské práci je vidět, že začátky opravdu nebyly jednoduché, ale také to, že nic není nemožné.

7 SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A INTERNETOVÝCH ZDROJŮ

1. BROŽ, Ivan. *Arabsko – izraelské války 1948 – 1973*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2005, 360 s. ISBN 80 – 86328 – 91 – 0.
2. BUDIL, Ivo, TYDLITÁTOVÁ, Věra, ARAVA – NOVOTNÁ, Lena, TARANT, Zbyněk. *Encyklopedie dějin antisemitismu* [online]. 1. vyd. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, 292 s. ISBN 978 – 80 – 261 – 0206 – 9. Dostupné z:
http://ff.zcu.cz/khv/ihistud/texty/Encyklopedie_dejin_antisemitismu_tisk_na_CD.pdf
3. COLLINS, Larry, LAPIERRE, Dominique. *Ó Jeruzaléme!*. Praha: NLN, 1993, 450 s. ISBN 80 – 7106 – 074 – 7.
4. ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2011, 352 s. ISBN 978 – 80 – 247 – 2910 – 7.
5. GILBERT, Martin. *Izrael – Dějiny*. 1. vyd. Praha: BB Art, 2002, 668 s. ISBN 80 – 7257 – 740 – 9.
6. JOHNSON, Paul. *Dějiny židovského národa*. 2. vyd. Praha: MozART, 2007, 591 s. ISBN 978 – 80 – 85336 – 38 – 2.
7. MORRIS, Benny. *Righteous Victims: A History of the Zionist – Arab Conflict, 1881 – 2001*. New York: Vintage Books, 2001, 783 s. ISBN 0 – 679 – 74475 – 4.
8. SEGEV, Tom. *1949 The First Israelis*. 1. vyd. New York: An Owl Book, 1998, 379 s. ISBN 0 – 8050 – 5896 – 6.
9. SEGEV, Tom. *One Palestine Complete*. Londýn: An Abacus Book, 2001, 612 s. ISBN 0 – 349 – 11286 – X.

10. STIBRAL, Jiří. *Historie přeje odvážným*. 1. vyd. Třebíč: Akcent, 2005, 180 s. ISBN 80 – 7268 – 318 – 7.
11. TUREČEK, Břetislav. *Nesvatá válka o svatou zemi*. 1. vyd. Praha: Euromedia Group, 2011, 336 s. ISBN 978 – 80 – 242 – 3157 – 0.

Internetové odkazy

1. *Adopting to a New Life* [online]. [cit. 2014-4-3]. Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1949/12/26&ChunkNum=-1&ID=Ar00215&PageLabel=2
2. *American Credit Law* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/review/data/eng/law/kns1_transition_eng.pdf
3. *Arabs Accepted With Conditions* [online]. [cit. 2014-3-1]. Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1948/07/20&ChunkNum=-1&ID=Ar00200&PageLabel=2
4. *Camp Head, Demonstrators To Discuss Improvements* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1950/01/13&ChunkNum=-1&ID=Ar00310&PageLabel=3

5. *Factional and Government Make – Up of the First Knesset* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/history/eng/eng_hist1_s.htm
6. *Fighters List* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=94
7. *Final Results of Israeli Elections Announced: 440 080 Cast Ballots; Mapai Wish 46 Seats* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
<http://www.jta.org/1949/02/06/archive/final-results-of-israeli-elections-announced-440-080-cast-ballots-mapai-wish-46-seats>
8. *First Knesset* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
<http://www.knesset.gov.il/review/ReviewPage.aspx?kns=1&lng=3>
9. *Gateway for 120 000 Citizens Marks Its First Birthday* [online]. [cit. 2014-4-1]. Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1950/03/14&ChunkNum=1&ID=Ar00311&PageLabel=3
10. *General Zionist* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=81
11. *Golda Meir* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z:
<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/meir.html>
12. *Ha'Mossad Le'Aliya Bet* [online]. [cit. 2014-3-28]. Dostupné z:
<http://www.palyam.org/English/HaMossad/mainpage>
13. *Herut Movement* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=78

14. *Historiography and Myth Making* [online]. [cit. 2014-2-25]. Dostupné z: <http://www.mideastweb.org/latrun.htm>
15. *Hospital* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z: http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1949/10/18&ChunkNum=-1&ID=Ar00309&PageLabel=3
16. *Immigration to Israel: Total Immigration, by Country of Origin* [online]. [cit. 2014-3-26]. Dostupné z: http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Immigration/immigration_by_country.html
17. *Immigration to Israel: Total Immigration, by Year Origin* [online]. [cit. 2014-3-26]. Dostupné z: http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Immigration/Immigration_to_Israel.html
18. *Immigration to Israel: Introduction and Overview* [online]. [cit. 2014-4-3]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Immigration/immigration.html>
19. *Immigration to Israel: Operation Magic Carpet – Airlift of Yemenite Jews* [online]. [cit. 2014-3-30]. Dostupné z: <https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Immigration/carpet.html>
20. *Israel the worst place for African immigrants* [online]. [cit. 2014-4-7]. Dostupné z: <http://www.africaw.com/israel-the-worst-place-for-african-immigrants>

21. *Israel War of Independence: The Bernadotte Truce Plan* [online]. [cit. 2014-2-28]. Dostupné z: <https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/bernplan.html>
22. *Israel – Since the Founding of Israel* [online]. [cit. 2014-4-7]. Dostupné z: <http://www.focus-migration.de/Israel.5246.0.html?&L=1>
23. *Jewish Agency: We discriminated against North Africans* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z: <http://www.haaretz.com/print-edition/features/jewish-agency-we-discriminated-against-north-africans-1.381867>
24. *Maariv* [online]. [cit. 2014-3-31]. Dostupné z: http://web.nli.org.il/sites/JPress/English/Pages/maariv_test.aspx
25. *Maki* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z: http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=72
26. *Mapai* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z: http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=77
27. *Mapam* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z: http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=28
28. *Ma'abarah* [online]. [cit. 2014-3-31]. Dostupné z: http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0013_0_12950.html
29. *Nazareth Democratic Party* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z: http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=87
30. *Nazis and Nazi Collaborants – Punishment – Law – 5710 – 1950 -* [online]. [cit. 2014-4-5]. Dostupné z: <http://www.mfa.gov.il/mfa/mfa-archive/1950->

1959/pages/nazis%20and%20nazi%20collaborators%20-punishment-%20law-%20571.aspx

31. *Negbagrad* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1948/07/14&ChunkNum=-1&ID=Ar00106&PageLabel=1
32. *Perspectives on the Battle of Latrun* [online]. [cit. 2014-2-26].
Dostupné z: <http://www.olinfilms.com/ijb/perspectives.html>
33. *Progressive Party* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
Http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=82
34. *Russian Jewish Immigration and the Future of the Israeli – Palestinian Conflict* [online]. [cit. 2014-3-27]. Dostupné z:
<http://www.merip.org/mer/mer182/russian-jewish-immigration-future-israeli-palestinian-conflict>
35. *School for Cyrenaica Immigrant's Camp* [online]. [cit. 2014-4-5].
Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1949/12/25&ChunkNum=-1&ID=Ar00214&PageLabel=2
36. *Second Knesset – Elections to the Second Knesset* [online][2014-3-19]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/description/eng/eng_mimshal_res2.htm

37. *Sephardim and Oriental Communities* [online]. [cit. 2014-3-18].
Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=89
38. *The Battles of Latrun* [online]. [cit. 2014-2-25]. Dostupné z:
<http://www.mideastweb.org/latrun.htm>
39. *The Palestine Post*, 26. dubna 1949, Str. 3. [online]. [cit. 2014-4-2].
Dostupné z:
http://jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1949/04/26&ChunkNum=-1&ID=Ar00100&PageLabel=1
40. *The Palestine Post*, 16. března 1950, Str. 4. [online]. [cit. 2014-4-7].
Dostupné z:
http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1950/03/16&ChunkNum=-1&ID=Ar00410&PageLabel=4
41. *United Religious Front* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=93
42. *WIZO* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=95
43. *Yemmenite Association of Israel* [online]. [cit. 2014-3-18]. Dostupné z:
http://www.knesset.gov.il/faction/eng/FactionPage_eng.asp?PG=92
44. *Yitzhak Rafael – Politician who welcomed immigrants to Israel* [online]. [cit. 2014-3-28]. Dostupné z:
<http://www.theguardian.com/news/1999/aug/09/guardianobituaries1>
45. *15 000 Polish Jews Ask Exit In 10 Weeks* [online]. [cit. 2014-4-7].
Dostupné z:

http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1950/01/09&ChunkNum=-1&ID=Ar00401&PageLabel=4

46. *20 – Mile Front UN Battle For* [online]. [cit. 2014-4-8]. Dostupné z: http://www.jpress.org.il/Repository/getFiles.asp?Style=OliveXLib:LowLevelEntityToSaveGifMSIE_TAUEN&Type=text/html&Locale=english-skin-custom&Path=PLS/1948/05/28&ChunkNum=-1&ID=Ar00202&PageLabel=2

8 RESUMÉ

I focused my bachelor thesis on political situation and question of immigrants in Israel in years 1948 – 1951. I tried to introduce problems, actual situations in the newly formed state, their solutions and partly a public opinions and attitudes.

The work is divided into several parts each describing different topic. First part is focused on introduction to the situation more or less a year before Israel was established. It describes ongoing civil war between Arabs and Jews on the area of British Mandate of Palestine. Then diplomatic efforts to solve the problems in peaceful way especially how to create two independent states, one for Jews and one for Arabs.

Second part is focused on the War of Independence which followed after the civil war and after Israel was officialy established as a new independent state. It describes important moments of the war, military operations and also another diplomatic efforts how to end the war. It also displays results and consequences of the war.

Next part displays first and second elections which were in mentioned four year period. It contains introduction of government parties, results of elections, political situation and highlights of Knesset in this period.

The following and also last part is dedicated to immigrants in Israel. It describes several ways of delivering them into Israel, attitude of state to immigration and also describes efforts of Israel to quickly settle down their situation. Then it describes conditions in immigrant camps, integration immigrants into society and problems between

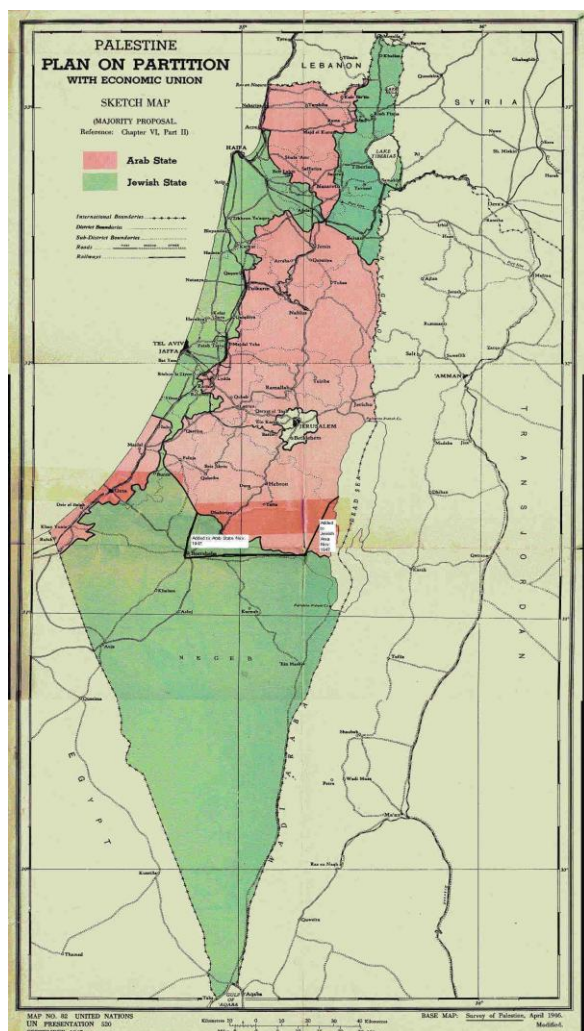
„newcomers and veterans“. It simply displays the progress which Israel made in absorbing of immigrants in years 1948 – 1951.

9 PŘÍLOHY

Příloha č. 1: Mapa návrhu o rozdělení na dva samostatné státy.

Zdroj:

http://www.mideastweb.org/un_palestine_partition_detail_map_sept_1947.htm.

Příloha č. 2: Bývalá britská policejní pevnost (Latrun). Zdroj:

<https://www.flickr.com/photos/razfamily/10278107223/in/photolist-5WHyLN-fSEKHM-gEeZce-3hqVsp-4RpLgj-j5Nz9w-9v87Vq-gEeyxM-gEe5oQ-x9Fsz-cop6gj-5fcbks-5fcbkw-4Ky1T9/>

Příloha č. 3: Snímek hořící lodi Altalena. Zdroj:

https://www.flickr.com/photos/government_press_office/6800430277/in/photolist-9Q126h-5GAq48-CrWDT-kD3HMK-bmVYN6-bmVZe2-bmVYZT-bmVZur-6wi3hu-4HsdgF-5B5YmK-bqJpau-wuVx9-4wM8Bm-CafX5-8kXhBk-7TaDGi-d6xxbC-7gd1Vu-btxiyW-6vNmeQ-2TRWKV-e4UpRj-aEuHq8-6vQuce-db1Gwv-6pyR5b-db1JK7-db1J2R-db1JfV-db1LqW-9N9kNx-db1Kzm-db1Kb7-7R2Uvj-aETNNb-5q9CeE-5kG3dj-9es44J-7W9wY8-bepXcp-bepWER-bepXEe-bepWhp-69j8WK-a7t986-58cxjX-7zcf4Y-daSRi8-6ymZ9L/

**Immigrants by
Continent
1948-1996**

Europe	58%
Africa	18%
Asia	15%
America & Oceania	8%
Unknown	1%

**Immigrants by
Year of Immigration
1948-1996**

1948-51	688,000
1952-59	272,000
1960-69	374,000
1970-79	346,000
1980-89	154,000
1990-96	737,000

Příloha č. 5: Fotografie lodi Exodus přivážející ilegální imigranty. Exodus se stal symbolem Mosadu. Zdroj:

- a. <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2322735/Israels-65th-anniversary-From-pioneers-present-day-remarkable-pictures-struggle-celebration-Jewish-homeland.html>
- b. <http://idf-israel1948.blogspot.cz/>

Příloha č. 6: Jemenští Židé nastupující do letadla směrem Izrael v Adenu. Zdroj:

<http://archives.jdc.org/from-the-archives/alaska-airline-pilot-airlifts.html>

Příloha č. 7: Fotografie Židů v táboře Shaar Haaliya. Zdroj:

<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2322735/Israels-65th-anniversary-From-pioneers-present-day-remarkable-pictures-struggle-celebration-Jewish-homeland.html>

Příloha č. 8: Strany v imigračním táboře Beit Lid. Prosinec roku 1949. Zdroj:

<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2322735/Israels-65th-anniversary-From-pioneers-present-day-remarkable-pictures-struggle-celebration-Jewish-homeland.html>

